Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XI Seria II-a Nr. 1806 | 4 PAGINI — 20 BANI | Vineri 18 februarie 1955

SARCINI DE CINSTE ALE TINERILOR CEFERIȘTI

CÎȚI OAMENI cunosc ce înseamnă pentru o întreprindere, un șantier sau pentru o stație spre care se transportă diferite materiale, sosirea la vreme a unui tren de marfă sau de călătorie rapidă? Oridecîteori sosește un tren aducînd cele trebuincioase producției, muncitorii își îndreaptă recunoscători gîndurile către cei ce nu precupețesc nimic pentru a veghea la bunul mers al transporturilor pe C.F.R.

Hotărîrea partidului și guvernului cu privire la desființarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele și rații și trecerea la comerțul desfășurat a pus și în fața ceferiștilor sarcini de seamă în ceea ce privește aprovizionarea în bune condițiuni a orașelor, satelor și centrelor muncitorești cu un volum mai mare de produse și a întreprinderilor industriale cu materiale și materii prime.

Tinerii ceferiști, sub conducerea organizațiilor de partid și mobilizați de organizațiile U.T.M., știu că, indiferent de munca pe care o prestează și de locul pe care-l ocupă, răspunderea pentru bunul mers al transporturilor apasă și pe umerii lor.

In întîmpinarea Zilei Ceferiștilor, la chemarea colectivului de muncitori, tehnicieni și ingineri de la Complexul C.F.R. București-Triaj, adresată colectivelor de muncă ale stațiilor, depourilor, reviziilor de vagoane, secțiilor L. și ale altor unități de pe întreg cuprinsul rețelei de cale ferată, întrecerea socialistă a pornit într-un ritm și mai viu. Reducerea staționării vagoanelor la diferite operațiuni, sporirea tonajului brut pe tren, scurtarea timpilor de manevră, îmbunătățirea folosirii locomotivelor, reducerea timpilor de imobilizare a materialului rulant în reparație și a consumului de combustibil pe locomotive; repararea și întreținerea în cele mai bune condițiuni a locomotivelor, eliminarea completă a deranjamentelor la instalațiile de telecomunicație și a restricțiilor de cale — iată numai o parte din obiectivele cu care au inițiat ceferiștii din Complexul București-Triaj întrecerea în vederea sporirii capacității de transport și asigurării circulației pe căile ferate. Indeplinirea obiectivelor întrecerii este urmărită cu mult interes, de către numeroși tineri și utemiști, încadrați în brigăzi de producție, de calitate și economii, în echipe de drum sau în posturi utemiste de control. In cadrul acestor forme de muncă, tinerii ceferiști luptă cu însuflețire pentru dezvoltarea continuă a transportului feroviar.

Peste 300 brigăzi de tineret și aproape 200 posturi utemiste de control sînt create numai în unitățile de exploatare C.F.R. Multe din acestea și-au cîștigat prin rezultatele dobîndite în muncă, stima și încrederea colectivelor în sînul cărora își desfășoară activitatea. Brigada de tineret condusă de mecanicul Constantin Leferman de la depoul C.F.R.-Craiova a realizat o sporire de peste două ori a normelor de parcurs a locomotivei, între două reparații cu ridicare de pe osii. Cum să nu se bucure de stima și de dragostea întregului colectiv brigada utemistă condusă de Sipoș Iánoș din depoul C.F.R.-Tîrgu Mureș, care, depunînd o muncă ireproșabilă, își păstrează titlul de brigadă fruntașă pe depou de 4 ani de zile?

Creșterea considerabilă a volumului transportului pe calea ferată în anii puterii populare este — printre altele — o dovadă a contribuției ceferiștilor vîrstnici și tineri în dezvoltarea continuă a economiei noastre naționale. Anul 1954 — cu toate condițiile nefavorabile pricinuite de viscol în trimestrul I — a constituit pentru muncitorii ceferiști un an de succese incontestabile. S-au obținut depășiri de plan la transportul produselor industriei alimentare, al cerealelor, al produselor metalurgice neferoase și al altor produse. Metoda procesului tehnologic unic s-a extins la 63 de stații și 81 de întreprinderi, economisindu-se — din 1951 pînă în octombrie 1954 — 63.440 vagoane la încărcare.

Pe lîngă aceste succese însă, planul de transport pe calea ferată nu a fost îndeplinit la toți indicii. Sînt încă stații ca Arad, Simeria și altele unde, din cauza proastei organizări a muncii, vagoanele staționează prea mult la încărcări și descărcări. Pe de altă parte, sînt stații ca Timișoara, unde manevra se face încă greoi, unde trenurile nu sînt formate în cele mai bune condițiuni. De asemenea unii impiegați de mișcare și operatori de circulație nu informează întotdeauna la timp despre sosirea și compunerea trenurilor, provocînd în felul acesta mari întîrzieri.

Asemenea încălcări ale disciplinei transporturilor pe C.F.R., asemenea greutăți provocate în transport, se datoresc și lipsei de preocupare a comitetelor organizațiilor de bază U.T.M. din unele unități C.F.R. față de activitatea brigăzilor și posturilor utemiste de control. In unele depouri, stații sau ateliere, nici nu există măcar create brigăzi și posturi utemiste de control, deși se simte nevoia lor.

Postul utemist de control din stația Iași nu este bine organizat. Membrii acestui post sînt împărțiți în trei ture, neavînd în felul acesta posibilitatea de a se întruni și efectua raiduri pentru descoperirea lipsurilor existente ca apoi să poată face propuneri pentru remedierea lor.

Comitetele organizațiilor de bază U.T.M. din unitățile de la calea ferată trebuie să solicite și să folosească mai din plin sprijinul secțiilor și sectoarelor politice de la C.F.R. în vederea organizării de noi brigăzi și posturi utemiste de control, acolo unde ele nu există și sînt necesare, în vederea reactivizării celor înființate pînă acum, dar care au o slabă activitate. Sub îndrumarea organizațiilor de partid, organizațiile U.T.M. din stații trebuie să mențină la loc de cinste în cadrul întrecerii socialiste care se desfășoară, obiective principale ca: reducerea staționării vagoanelor la încărcare-descărcare, accelerarea manevrării și îmbunătățirea calității ei, utilizarea maximă a capacității de încărcare a vagoanelor.

In depouri, tinerii mecanici de locomotivă și fochiștii trebuie să primească un sprijin mai mare pentru ca să se încadreze în mișcarea cincisutistă. Ei trebuiesc îndrumați și sprijiniți să cunoască bine locomotivele lor, pentru a le putea folosi și întreține cum trebuie. Numai o calificare înaltă le va da posibilitatea să remorcheze trenuri cu tonaj sporit, să facă economii de combustibil.

Imbunătățirea calității reparațiilor materialului rulant în ateliere și revizii de vagoane, mobilizarea tinerilor din unitățile de întreținere a căii și din telecomunicații, pentru reducerea restricțiilor de viteză și perfecta funcționare a instalațiilor; o mai atentă instruire a tinerilor din echipele de drum și din stații, pentru o cît mai bună deservire a călătorilor și pentru o grijă deosebită față de bunurile încredințate lor pentru transport — iată sarcini care trebuie să intre în preocupările de zi cu zi ale brigăzilor și posturilor utemiste de control. In același timp, ele trebuie să vegheze ca metodele înaintate de lucru specifice activității la calea ferată să ia o și mai largă răspîndire.

Tinerii ceferiști nu trebuie să fie niciodată mulțumiți cu succesele pe care le obțin. Ei trebuie să vegheze ca transportul pe C.F.R. să facă față cerințelor economiei țării noastre în plină dezvoltare, să se simtă răspunzători pentru îndeplinirea acestei sarcini de cinste.

In schimburile de onoare

CONSTANȚA (de la corespondentul nostru). — Ziua de 16 februarie a fost întîmpinată de ceferiștii de la Depoul C.F.R. Fetești cu noi realizări în producție. Ei au obținut succese deosebite în schimbul de onoare care a avut loc în zilele de 11—12 februarie. Planul pe atelier a fost depășit cu 43 la sută la reparații. Brigada condusă de utemistul Șerban Alexandru și echipa condusă de comunistul Anghel C. Constantin și-au depășit normele cu 50 la sută. Numai în aceste 2 zile a fost realizată o economie de peste 48 tone combustibil convențional.

La un singur drum, pe distanța Fetești-Constanța, mecanicul comunist Ragnea Dumitru de pe locomotiva cu nr. 140.109 a economisit 0,900 tone cărbuni, iar echipa de pe locomotiva 140.164, condusă de mecanicul Goreanu Dumitru, a economisit pe aceeași distanță 0,800 tone cărbuni.

Ceferiștii luptă acum pentru a transporta cît mai multe trenuri cu supratonaj. Exemplu în această privință este candidatul de partid Ion Lăcrarul, care în ziua de 14 februarie a condus un tren cu o încărcătură de 2019 tone depășind astfel încărcătura maximă.

Decorarea cu „Ordinul Muncii" a unor oameni ai științei medicale

Joi la amiază a avut loc la Prezidiul Marii Adunări Naționale decorarea cu „Ordinul Muncii" a unor oameni ai științei medicale.

La festivitate au luat parte tovarășii: dr. P. Groza, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale, A. Bunaciu, secretarul Prezidiului Marii Adunări Naționale, dr. I. Bogdan și dr. M. Saragea, locțiitori ai ministrului Sănătății.

Prof. univ. dr. Ioan Nicolau, șeful catedrei de pediatrie a Institutului de perfecționare și specializare a medicilor și farmaciștilor, a fost distins cu „Ordinul Muncii" clasa 1-a pentru activitate îndelungată și rodnică pe tărîm științific și practic și cu ocazia împlinirii vîrstei de 70 de ani.

Cu „Ordinul Muncii" clasa a 2-a au fost decorați dr. Th. Burghele, directorul Spitalului de stat Panduri, profesor la catedra de chirurgie a Institutului medico-farmaceutic din București, pentru activitate îndelungată și rodnică pe tărîm științific și practic și cu ocazia împlinirii vîrstei de 50 de ani, dr. St. Niculescu profesor la catedra de histologie, și dr. O. Sager, profesor la catedra de neurologie a Institutului medico-farmaceutic din București, pentru activitate îndelungată și rodnică pe tărîm științific și practic și cu ocazia împlinirii vîrstei de 60 de ani.

Dr. Ecaterina Matache, directoarea Casei copilului din Botoșani a fost decorată cu „Ordinul Muncii" clasa a 3-a pentru activitate rodnică pe tărîm științific și practic.

După înmînarea ordinelor, tov. dr. Petru Groza a felicitat pe cei decorați urîndu-le noi succese în apărarea sănătății oamenilor muncii.

In numele celor decorați a răspuns prof. univ. dr. I. Nicolau.

Tov. dr. Petru Groza s-a întreținut apoi cordial cu medicii care au primit înalta distincție. (Agerpres)

Au început însămînțările de primăvară în raionul Fetești

FETEȘTI (de la corespondentul nostru). Zilele calde din ultimul timp, au permis începerea arăturilor și însămînțărilor și în raionul Fetești, regiunea Constanța. Țăranii muncitori din comuna Bordușani au ieșit primii la cîmp. Organizîndu-și bine munca, în ziua de 12 februarie ei au arat 25 hectare și au însămînțat 10 hectare cu orz de primăvară. Printre cei peste 20 de țărani muncitori care au ieșit la arat și însămînțat, se numără și Gheorghe St. Neagu, Alexandru Vlad și Costică Baboș. Tot în ziua de 12 februarie au început însămînțările și la gospodăria agricolă colectivă „Horia" din satul Stelnica, comuna Maltezi. Pînă seara, colectiviștii au însămînțat 2,5 hectare orz de primăvară.

Noi semnături pe Apelul Păcii de la Viena

Pentru viață, pentru viitor

In regiunea Galați

GALAȚI (de la corespondentul nostru). In regiunea Galați se desfășoară o intensă muncă pentru strîngerea de semnături pe Apelul de la Viena. In orașele și comunele regiunii, sute de echipe discută cu cetățenii despre Apelul Consiliului Mondial al Păcii adresat popoarelor lumii.

De asemenea, s-au afișat pe panouri documentele sesiunii Consiliului Mondial al Păcii de la Viena care cheamă pe toți cetățenii iubitori de pace să-și spună cuvîntul împotriva acelor care vor să dezlănțuie războiul atomic. In urma muncii depuse de aceste echipe, numai în cîteva zile au fost strînse peste 4.000 de semnături pe Apel. In comunele Chișcani, Traian și Smîrdan din raionul Brăila, numai într-o singură zi au semnat Apelul peste 200 de cetățeni, oameni care iubesc pacea și luptă activ pentru apărarea ei.

Un moment emoționant. Ochii copiilor privesc atenți la educatoarea lor. Pentru viața și viitorul acestor micuți cetățeni, a semnat Apelul Păcii Ida Ilyeș, educatoare la căminul de copii „Donca Simo" din Tg. Mureș.

Foto AGERPRES

Un protest împotriva distrugerii

Radu Boureanu
Scriitor, Laureat al Premiului de Stat

Nu știu dacă vreodată, am acordat o greutate mai mare semnăturii mele, decît acesteia, pusă cu toată puterea cugetului și toată nădejdea inimii, pe Apelul de la Viena.

Fiecare literă cuprinde în ea ani de viață, desfășurări de planuri, dorința recîștigării anilor pierduți din vitregia vremii trecute, cînd n-au fost cu putință împliniri de visuri, de nădejdi.

Intre spațiile literelor cu care îmi scriam cu numele, voința de pace, apăreau chipuri iubite. Arcuiam o linie să împlinesc o vocală și în rotundul ei ca într-o ramă, apărea chipul nevinovat al unei nepoțele din Timișoara, o floare brună și neliniștită care se agită cu bucurie sub soarele primăverii care vine. Chipurile soției, mamei, rudelor, ale prietenilor... apăreau fiecare în zîmbetul firesc, dar sub fiecare arcuire de slovă parcă se desprindea credința în bine și în fericire. Și după aceste chipuri dragi, se proiectau la nesfîrșit chipurile anonime ale tuturor oamenilor care așteaptă și luptă pentru zilele viitoare ale păcii între oameni.

Odată cu aceste portrete vii care îmi zîmbeau cu caldă speranță, îmi veneau în gînd toate cîte le am de înfăptuit. Atîtea pagini nescrise despre fapte și oameni care așteaptă să intre în cronica scrisă a vieții noastre, în lucrările viitoare pe care le cere de la noi poporul muncitor. Atîtea cîntece despre formele largi ale vieții, muncii, și frumosului care le exprimă și le îmbină.

Și de aceea, pe foaia Apelului și semnătura mea are valoarea protestului împotriva distrugerii și a morții, împotriva nebuniei agresive, a maniacilor atomici.

Să zădărnicim planurile războinice ale imperialiștilor

SIBIU (de la corespondentul nostru). — Aproape 1.000 de oameni ai muncii din orașul Sibiu, tineri și vîrstnici de diferite naționalități s-au întrunit în sala clubului uzinelor „Independența" pentru a-și pune semnătura pe Apelul Consiliului Mondial al Păcii de la Viena.

Tovarășul Nástase Gheorghe vice-președinte al comitetului de luptă pentru pace din regiunea Stalin, a vorbit despre importanța documentelor Consiliului Mondial al Păcii adoptate în ultima sesiune la Viena. El a arătat că popoarele lumii au un rol de mare însemnătate pentru menținerea păcii și zădărnicirea planurilor agresive ale cercurilor imperialiste de a folosi energia atomică în scopuri războinice. După ce a subliniat urmările ce le-ar putea aduce un război atomic, vorbitorul a chemat pe participanții la adunare, să semneze Apelul Consiliului Mondial al Păcii.

Rînd pe rînd participanții la adunare au luat cuvîntul la discuții. Ropote de aplauze au umplut sala după cuvîntul rostit în limba germană de tovarășa Zweier Irina, mamă eroină.

— Milioane de oameni iubitori de pace, noi mamele, ne vom opune războiului. Iată ce mă face să semnez din toată inima Apelul Păcii, a spus ea.

— Aveam doar 5 ani — a spus actorul Costel Rădulescu, de la Teatrul de Stat Sibiu, — cînd tata a plecat în primul război mondial. In război a fost rănit. In cel de al doilea război mi-a pierit un frate. Teatrul Național din București unde mi-am făcut ucenicia a fost bombardat și transformat în ruine și moloz. Azi prin grija partidului în țara noastră nouă actorilor ni s-au creat condiții la care în trecut nici nu puteam visa. Pentru această viață nouă, pentru a mă putea bucura de fericirea celor doi copii ai mei, a încheiat dînsul, voi semna Apelul Consiliului Mondial al Păcii de la Viena.

Vicarul mitropoliei din Ardeal, Belașcu Traian, episcopul bisericii evanghelice, F. Müler, compozitorul Șoima Gheorghe, pictorul Adam Adalbert și alții, și-au exprimat solidaritatea cu lupta oamenilor muncii din întreaga lume pentru apărarea păcii.

După aceasta toți cei prezenți în sală au semnat Apelul Păcii.

Cinstim prin fapte semnăturile de pe Apel

De curînd, muncitorii, tehnicienii și inginerii tineri și vîrstnici din uzina noastră, asemenea sutelor de milioane de oameni cinstiți din lumea întreagă, și-au exprimat dorința lor nestrămutată de a apăra cauza păcii, semnînd Apelul Păcii de la Viena. Ne dăm perfect de bine seama de distrugerile pe care le-ar provoca războiul atomic. Din aceste motive semnez din toată inima Apelul — a spus atunci cînd a avut loc mitingul în uzina noastră — tînărul Eparu Nicolae.

Timpul a trecut. Lupta hotărîtă a muncitorilor din uzina noastră a căpătat noi forțe, tineri alături de vîrstnici întăresc azi semnăturile depuse pe Apel cu noi succese în producție. Pentru noi, oamenii din uzină, tineri și vîrstnici, lupta pentru pace se materializează permanent în acțiunea susținută pe care o ducem pentru realizarea sarcinilor de plan la toți indicii. In felul acesta contribuim la întărirea economică și a capacității de apărare a patriei noastre.

Uzinele „Clement Gottwald" se numără printre întreprinderile care nu și-au îndeplinit sarcinile ce le aveau în față în anul ce a trecut. Odată cu primele zile ale anului 1955, lupta pentru a îndeplini ritmic sarcinile de plan a căpătat în uzina noastră un nou avînt, care a cunoscut o și mai mare intensitate acum, după semnarea Apelului. Indeplinirea la toți indicii a sarcinilor de plan pe luna ianuarie, precum și pe prima decadă a lunii februarie, este o mărturie vie a faptului că semnăturile depuse de noi pe Apel sînt cinstite cu succese în producție.

Au trecut puține zile de cînd utemistul Eparu Nicolae a confecționat un nou dispozitiv de frezat antretoarele la spirale și cornul morsse, precum și dispozitivul de confecționarea reazimului la mașina de călcat cu ajutorul căruia se înlocuiesc patru matrițe. Tinerii din această brigadă au trecut să dea produse în contul lunii aprilie a anului 1958. Situația existentă în brigada utemistului Eparu nu este un caz izolat. Și brigăzile conduse de Ion Barbu, Radu Osiac și altele obțin zilnic depășiri în proporție de 40—55 la sută. Acum cînd în întreaga țară alte sute de mii de semnături se aștern pe Apelul de la Viena, ziua noastră de muncă închinată luptei pentru pace nu se termină odată cu plecarea din uzină. Aproape zilnic, echipe formate din tineri și vîrstnici din uzina noastră merg din casă în casă, prin cartiere, și strîng semnături pe Apelul Păcii de la Viena. Sînt bine cunoscute în uzina noastră acțiunile unor tineri ca: Lazăr Ion, Moise Ion, Osiac Radu și ale altor tineri care, de multe ori după ce ies din producție, merg pe la casele oamenilor din comuna Militari pentru ca și aceștia să semneze pentru pace, în vederea interzicerii armei atomice. Tinerii Grumberg Mihail, Strănuțiu Ion și Nalic Iosif au strîns într-o singură zi de pildă aproape 100 de semnături.

In uzina noastră a crescut considerabil numărul agitatorilor. Cei peste 100 de agitatori, desfășoară acum o largă activitate. Fotomontaje, Apelul Consiliului Mondial al Păcii și lozinci se pot vedea în uzina noastră, aproape la fiecare loc de muncă. Ele îndeamnă pe toți tovarășii să semneze Apelul, pentru ca munca noastră să nu fie primejduită de întunecatul război atomic. Vrem ca fierăstrăul electric pentru industria forestieră, grupurile de iluminat de 5 kw., transformatorul pentru sudură de 350 A, sortimente pe care le vom produce în curînd pentru prima dată, să le fabricăm în pace.

Recenta sesiune a Sovietului Suprem al U.R.S.S. ne dă și nouă muncitorilor, tineri și vîrstnici de la uzina „Clement Gottwald" din Capitală încredere și mai mare în puterea și voința popoarelor lumii în vederea apărării păcii, ne face să devenim și mai hotărîți în acțiunile noastre pașnice.

D. COJOCARU
secretarul comitetului U.T.M. al uzinelor „Clement Gottwald"-București

DIN ȚĂRILE DE DEMOCRAȚIE POPULARĂ

* *

Odihna oamenilor muncii din R. D. Germană...

In vara anului 1954 în casele de odihnă situate în cele mai pitorești regiuni ale R.D. Germană și-au petrecut concediul de odihnă 998.000 oameni ai muncii. Dar nu numai vara, ci și iarna oamenii muncii din R. D. Germană au posibilitatea să se odihnească în aceste case de odihnă.

Incă din decembrie, casele de odihnă aparținînd Uniunii Sindicatelor Libere Germane sînt pline de oaspeți care-și petrec aici concediul. Pînă la începutul lunii aprilie, în R. D. Germană își vor petrece concediul de odihnă aproximativ 195.000 oameni ai muncii.

Cele 79 stațiuni climaterice din țară sînt situate în localități cunoscute ca Rennsteig, în pădurea Thuringiei, în apropierea muntelui Brocken, în munții Harz, la Zittau în apropiere de Lausche și în alte colțuri pitorești.

Zilele concediului de odihnă sînt pline de o vie activitate. Se organizează excursii, conferințe, vizionări de filme, concerte, spectacole ale echipelor artistice și ale ansamblurilor culturale. Bibliotecile înzestrate cu operele celor mai buni scriitori stau la dispoziția oamenilor muncii. Stațiunile de schi din cele mai mari centre de odihnă pun la dispoziția oamenilor muncii 3.000 perechi schiuri, 800 boburi, 2.250 perechi bocanci și alt echipament sportiv. Instructori cu experiență îndrumează pe toți cei care doresc să învețe să schieze.

...și a celor din R.P. Albania

Anul acesta, casele de odihnă și taberele din R. P. Albania se pregătesc să primească mai mulți muncitori, funcționari și pionieri decît în anul 1954. Sindicatele albaneze, care au organizat case de odihnă sau tabere în diferite stațiuni balneoclimaterice ale țării, se ocupă încă de pe acum de înzestrarea acestora cu tot utilajul necesar. Oamenii muncii din Albania și pionierii albanezi vor putea petrece concediul lor de odihnă în 19 case de odihnă și tabere. Anul acesta, numărul celor care își vor petrece concediul în casele de odihnă ale sindicatelor este de 15.000 față de 12.900 în 1954.

Cea mai mare parte a muncitorilor și pionierilor vor pleca la stațiunea balneoclimaterică Durres, pe malurile lacului Pogradeț la Vlora sau în alte stațiuni balneoclimaterice pitorești din țară. Mulți dintre ei își vor petrece concediul de odihnă la munte. Toate aceste stațiuni situate în cele mai pitorești regiuni ale Albaniei și care înainte erau locul de odihnă al claselor privilegiate, stau în prezent la dispoziția oamenilor muncii și a familiilor lor.

Pentru sănătatea poporului

Inainte de revoluție, în Mongolia nu era nici un medic. De îngrijirea sănătății se ocupau preoții. In țară bîntuiau epidemii și boli sociale. In fiecare an numărul populației scădea foarte mult.

In anii puterii populare, situația s-a schimbat radical. In prezent în R. P. Mongolă revine un lucrător sanitar cu studii superioare sau medii la 200 de locuitori. In țară epidemiile au fost complet lichidate, iar cazurile de boli sociale au scăzut la minimum. Ca urmare a acestui fapt, numărul populației crește rapid. In fiecare an populația crește cu 20 la mie.

Mamei și copilului — toată grija

In R. P. Bulgaria, puterea populară manifestă o deosebită grijă pentru sănătatea mamei și a copilului.

In ultimii ani, rețeaua de instituții medicale a crescut de cîteva ori. In Bulgaria au fost amenajate 661 case de naștere cu peste 3.000 paturi în afara secțiilor speciale care există pe lîngă spitale.

S-a înființat un mare număr de instituții profilactice pentru femei și copii. In prezent funcționează în Bulgaria mii de puncte sanitare de consultații pentru copii, precum și o largă rețea de centre de consultații pentru femei. Față de anul 1939, numărul consultațiilor pentru copii a sporit cu 148%.

Printre măsurile luate în vederea ocrotirii sănătății copiilor, un rol de seamă revine creșelor și grădinițelor de copii. In R. P. Bulgaria funcționează în prezent 576 creșe și grădinițe de copii permanente pentru 24.000 copii, precum și sute de creșe și grădinițe sezoniere.

Ca urmare a grijii deosebite manifestate de guvern pentru ocrotirea sănătății, în R. P. Bulgaria mortalitatea infantilă a scăzut cu 50% față de perioada dinainte de eliberare.

UN SPORT IUBIT

Aeromodelismul este unul din cele mai răspîndite sporturi în rîndurile tineretului cehoslovac.

Iată, în fotografie, un tînăr aeromodelist, viitor cuceritor al aerului, lansîndu-și modelul.

Insemnări — Microscopul

De cînd se știu saroșenii, apele Tîrnavelor tot lin curg în albiile lor întortochiate. Doar primăvara, cînd ițeala soarelui rupe avan din mantaua albă a zăpezii, apele Tîrnavelor se umflă. Apoi scad, și, retrăgîndu-se în albiile lor, lasă-n lunci mîl gros ce spoiește în galben-pămîntiu iarba verde și tulpinele tufelor de salcie și scaieți. Ogoarele spoite cu mîl devin mai rodnice și țăranii muncitori le folosesc pentru a cultiva aci culturi pretențioase... Și iarăși apele Tîrnavelor curg lin. Aidoma lor se scurgea și viața locuitorilor din Saroș.

Pînă într-o primăvară... nu de cea obișnuită, cu zăpezi peticite și cu apele rîurilor umflate. Nu. O primăvară a oamenilor, cînd viața dă peste maluri și crește, crește fără să mai poată încăpea în vechea ei albie. Ii trebuie parcă o albie mai largă, largă cît orizontul. Așa crește din zi în zi viața saroșenilor, izvorînd din gospodăria colectivă. Multe le-a fost dat să vadă colectiviștilor din Saroș, să cunoască, să învețe. Și din ce cunosc mai multe, tot mai mult crește și dorința lor de a învăța. Ei știu de acum ce a spus Miciurin: „Nu trebuie să așteptați daruri de la natură, trebuie să i le smulgeți". Și smulgînd pîinea pentru om din nesecatul izvor de bogăție al pămîntului, colectiviștii din Saroș au descoperit că tare e bogat pămîntul dacă omul nu e sărac în cunoștințe. Bogăția pămîntului depinde în mare măsură de bogăția cunoștințelor omului. Dacă-i așa, trebuie să ni le îmbogățim — au hotărît ei. In serile lungi de iarnă, în ciuda pămîntului înghețat, colectiviștii se pregătesc de primăvară, nu numai ascuțind fiarele plugurilor, alegînd sămînța grea sau îngrijind trăgătorii în grajdurile spațioase. Aplecați asupra cărților ce vorbesc despre plante, despre grîu, despre porumb, în deplină liniște sau înfierbîntați în discuții aprinse, ori ascultînd cu atenție pe inginerul care le predă lecția, învață și iar învață, mai abitir decît elevii de școală. Pentru unii dintre ei, structura celulară a rădăcinii plantelor, a tulpinii, procesul ce se petrece în frunza plantei la lumina soarelui sau la întuneric, lumea microorganismelor din sol sînt lucruri cunoscute. Păcat însă că toate acestea sînt așa de mici iar desenele făcute de inginer parcă sînt schematice, țepene. Inginerul și-a dat seama de asta. Și într-o seară, cînd cei peste 20 de viitori maeștri ai recoltelor bogate s-au așezat în tăcere pe scaune, inginerul Oanea Gheorghe a pus pe masă în văzul tuturor un microscop. Un microscop ca oricare altul. Membrii cursului agrotehnic aveau să vadă acum prima oară un microscop și, prin el, lucruri pe care nu le cunoscuseră înainte.

Brigadierul Deac Vasile, utemistul Ferezan Gheorghe și ceilalți au privit microscopul, au privit apoi stîngaci prin el, minunîndu-se. Și după ce s-au ridicat de la microscop, lecția terminîndu-se, s-au risipit în noapte, mergînd pe la casele lor. Prin lentilele microscopului, ei au cunoscut lucruri noi, au dobîndit noi cunoștințe.

I. ALEX. BOLD
(După o corespondență primită de la tov. Popescu Petre)

Cu gîndul la patrie

— Din însemnările unui participant la Turul ciclist al Egiptului —

Constantin Dumitrescu
maestru al sportului

Cînd am coborît din avion la Cairo, larma şi aspectul metropolei egiptene, specifice regiunilor exotice, m-au impresionat puternic.

Delegaţia romînă, ca şi cicliştii din celelalte ţări de democraţie populară, s-au bucurat de o primire călduroasă din partea populaţiei şi diferitelor organe şi foruri sportive din oraşe.

„O atenţie şi o primire mai bună decît aceea de anul trecut" a ţinut să ne precizeze antrenorul nostru Marin Niculescu.

În multe orăşele, cap de etapă, numeroşi localnici, tineri sau vîrstnici, îndată ce se termina cursa, se interesau de cicliştii romîni. Lucrul nu era de mirare. O parte din sportivii egipteni, printre care şi concurentul El Sawy, cunoştinţa noastră din timpul Festivalului, ca şi alţi sportivi egipteni legaseră o bună prietenie cu echipa romînă încă de la prima ediţie a Turului.

★

— „Va fi o plecare foarte rapidă. Fiţi atenţi băieţi! Atacaţi necontenit". Aşa ne-a sfătuit antrenorul. Şi, într-adevăr, aşa a fost. O plecare fulgerătoare. L-am ascultat. Puţin a lipsit ca odată cu prima etapă să cucerim şi prima victorie. Dar eu m-am răsturnat (vina nu este decît a mea, am intrat prea tare într-un viraj) la cîteva sute de metri de linia de sosire, tocmai cînd evadasem din pluton.

Timp de mai multe zile am alergat cu mîna dreaptă umflată în urma rănii căpătate din căzătură.

Bucuroşi am constatat chiar după prima etapă, că sîntem bine pregătiţi. Roadele se arătau.

TRICOUL GALBEN

De la etapă la etapă, timiditatea dispărea. O viguroasă încredere, un optimism puternic stăpînea întreaga echipă. Cu aceste puternice sentimente mă apropiam cu paşi mari de primul loc în clasamentul general.

Şi iată că, la terminarea etapei a cincea, îmbrac tricoul galben, semnul fruntaşului în clasamentul general. Uitasem cu desăvîrşire de mîna încă destul de umflată, iar Moiceanu, care avusese în prima etapă o căzătură aproape mortală, se uita indiferent la crustele juliturilor de pe picioare şi braţe.

Dar, pe cît de mare ne-a fost bucuria la capătul etapei a cincea, pe atît mai mare ne-a apărut în faţă sarcina mea şi a echipei, de acolo înainte. Purtam tricoul galben. Desigur că a doua zi, în ţară — mă gîndeam eu — zecile de mii de sportivi, vor afla acest lucru şi vor aştepta cu emoţie şi nerăbdare rezultatul viitoarelor etape. Apăsa pe umerii noştri o sarcină deosebit de grea. Aşa cum se întîmplă în toate cursele cicliste pe etape, tricoul galben este obiectul tuturor acţiunilor celorlalţi ciclişti. Împotriva lui sînt întreprinse toate atacurile şi, orice mică defecţiune materială, orice clipă de neatenţie sau un moment slab sînt speculate la maximum.

N-aş fi învins o singură etapă dacă coechipierii mei nu dovedeau o înaltă atitudine tovărăşească. Deşi Şandru, căpitanul echipei, cît şi ceilalţi, aveau dreptul, ca în orice competiţie sportivă, să-şi apere şi propria lor şansă, să-şi „facă cursa lor", cum se spune, ei au dovedit un puternic spirit de echipă şi neţărmurită dragoste pentru culorile patriei. Ei au renunţat la orice veleitate personală şi au făcut „front" comun, în vederea aceluiaşi scop: să mă ajute din răsputeri pentru ca tricoul galben să fie prin mine al întregii echipe.

N-am să uit niciodată acest sprijin tovărăşesc care mi-a sporit curajul, mi-a înzecit forţele.

Trei etape la rînd am purtat cu mîndrie tricoul de fruntaş.

ETAPA VIII-A

Vîntul suflă tare din faţă. Plutonul se rupe chiar de la plecare. Potrivit tacticii stabilite, echipa noastră face o cursă oarecum defensivă. Folosim orice prilej pentru consolidarea poziţiei tricoului galben. Răspundeam numai la acţiunile întreprinse de adversarii mei direcţi cei 5 sau 6 care mă urmau în clasamentul general. Fiind „pîndit" necontenit de adversarii mei direcţi, cîţiva dintre cicliştii cu o situaţie mai slabă în clasament, au profitat de aceasta şi s-au desprins din pluton. Evadarea nu m-a neliniştit cîtuşi de puţin.

Iată însă că seara a survenit o surpriză neplăcută: o indigestie. Am rămas în cameră îngrijindu-mă cu atenţie. A doua zi, după ce starterul a lăsat steagul s-a produs şi a doua surpriză neplăcută: un cauciuc mi-a explodat la cîteva sute de metri. Toţi ceilalţi concurenţi — cum au

În orele de repauz în numeroase localităţi ale Egiptului am admirat monumentele sale de artă. Într-una din zile am vizitat vechile piramide egiptene. Pelicula aparatului de fotografiat a imortalizat o vizită a noastră la Sfinx.

văzut că purtătorul tricoului galben a descălecat (atît aşteptau, de altfel) — s-au aşternut pe o goană nemaipomenită. Întreaga noastră echipă s-a oprit. Şandru mi-a schimbat cauciucul tot el l-a umflat, căci eu nu puteam ţine pompa din pricina mîinii drepte, care încă mă mai durea.

După schimbarea cauciucului s-a încins o adevărată cursă de urmărire între echipa noastră de patru şi grosul plutonului, compus din peste 40 de alergători. Şi această cursă de urmărire, împinsă pînă la ultima fărîmă de putere, a durat aproape 50 kilometri, pînă am reuşit să ajungem plutonul fruntaş.

Pe această porţiune se gonise permanent cu 45-47 kilometri pe oră. Cînd am ajuns plutonul fruntaş, întreaga caravană a competiţiei a rămas înmărmurită. Nimeni nu se aştepta la aceasta. Patru alergători au fost mai buni decît patruzeci!

Cel mai mult, în timpul acestei „vînători" a muncit căpitanul echipei, Şandru. Pe faţa lui sudoarea curgea şiroaie. Odată intraţi în pluton, viteza s-a moderat. Dar, numai pentru scurtă durată, căci apoi au început zeci şi zeci de sprinturi şi hărţuieli. Toţi căutau să speculeze faptul că ne resimţeam puternic în urma cursei de urmărire făcută pînă atunci. Am răspuns la o serie de atacuri. Dar, în cele din urmă, un grup de 7 alergători, printre care şi bulgarul Koţev aflat pe locul doi în clasament, la mai puţin de un minut de mine au evadat. Plutonul s-a agitat dar îndată a scăzut ritmul. Atunci m-am repezit eu după fugari, împreună cu un ciclist bulgar. Amîndoi am organizat o „morişcă". Totul părea că merge bine şi distanţa între noi şi micul grup al celor evadaţi scădea.

Iată însă că afurisita de indigestie din ajun începea să-şi spună cuvîntul, prin dureri atroce de stomac. La aceasta se mai adăugau şi noile eforturi excepţionale pe care trebuia să le fac acum spre a ajunge pe fugari. Simţeam că încep să ameţesc. Totuşi, încleştat pe ghidon şi făcînd apel la ultimele resurse de energie, continuam să pedalez, cu capul în ghidon şi cu maxilarele încleştate. Ajung la 150 de metri de fugari... apoi la 100 de metri. Distanţa scădea mereu. Eram sigur că-i voi prinde.

Momentul era culminant. Aproape mă sufocasem. Simţeam nevoia să fiu schimbat la conducere şi altul să continuie fuga, iar eu să mă relaxez puţin, în urma lui, la adăpost, măcar cîteva zeci de metri. Vîntul continua să sufle puternic din faţă. Trebuia să încerc a relua cursa pe cont propriu. Un ultim şi mare efort. Dar, singur, cu vîntul în faţă, cu crampele care îmi sfredeleau stomacul, şi după teribila cursă de urmărire de mai înainte, n-am mai putut traduce în fapt dorinţa vie de a ajunge grupul „evadaţilor". Cei 70-80 m. care mă despărţeau de cei 7 ciclişti fugari, s-au făcut apoi 100, 150, 200, 300 metri. Şi, împreună cu ciclistul bulgar, am fost absorbiţi curînd de grosul plutonului. În pluton nici unul din concurenţi nu a mai vrut să „tragă". Şi, astfel, am fost nevoit să privesc cu mîhnire după cei 7 care se tot depărtau — şi printre care se afla şi Koţev, adversarul meu imediat... Acesta a îmbrăcat apoi tricoul galben.

Pierderea tricoului galben nu a însemnat pentru noi un motiv de demobilizare, deşi ne durea mult acest fapt. Ne-am adunat cu toţii, ca după fiecare etapă şi am stabilit noua tactică. Aceasta a fost, ca şi în primele etape — atacul. Pînă la sfîrşitul turului am atacat necontenit sosind pe primele locuri în acea dramatică etapă, a opta. Dar, fruntaşii cursei se apărau cu înverşunare crescîndă, pe măsură ce concursul intra în faza finală. Mediile orare erau de-a dreptul sufocante: 40-42 kilometri pe oră în etape destul de lungi, 160-180 kilometri şi chiar în ultima, pe 214 kilometri.

„SPORTIVITATEA"... CAPITALISTĂ

Sînt unele aspecte care au ştirbit din prestigiul acestei probe ce are perspective certe de a se număra în curînd, printre cele mai importante competiţii cicliste internaţionale.

Desfăşurarea cursei nu a fost lipsită nici de unele „demonstraţii" îndoelnice ale unor ciclişti din Apus. Mofturoşi, unii ciclişti din ţările capitaliste se arătau deseori foarte irascibili. Astfel, belgienilor nu le-a plăcut de fel că erau „blocaţi" de valoarea certă a cicliştilor bulgari. Faptul că orice tentativă de evadare le era anihilată de cicliştii bulgari secondaţi de noi, i-a scos din sărite, — mai ales că ei veniseră cu gîndul să cîştige din nou, ca şi anul trecut — sporind enervarea lor. În urma unei busculade, din pricina şoselei foarte înguste şi cu terasament deteriorat belgienii s-au năpustit asupra cicliştilor bulgari lovindu-i cu cauciucurile de rezervă.

Fireşte, au urmat discuţii şi ar fi trebuit să se dea de către organizatori sancţiuni severe. Dar... nu s-au dat.

★

Dincolo de aceste „mici păcate" ale turului, competiţia s-a ridicat la un bun nivel tehnic. Pentru toţi cicliştii din ţările unde anotimpul de iarnă îi obligă într-o măsură la inactivitate, proba egipteană a constituit un preţios antrenament, în vederea marei curse internaţionale care se apropie, „Cursa Păcii". Totodată, pentru noi, cicliştii tineri, contactul cu alergătorii consacraţi din numeroase ţări, alergători cu diferite mentalităţi, a constituit un prilej de a acumula o mare experienţă.

Nu pot trece cu vederea frumoasa primire pe care cetăţenii din diferite oraşe ne-au făcut-o şi prietenia cu care ne-au înconjurat. În special lucrătorii din fabrici, ateliere sau uzine, ne-au înconjurat cu o căldură şi simpatie deosebită.

În vreme ce în marile restaurante, oameni eleganţi consumă cele mai rafinate şi scumpe bunătăţi, marea majoritate a populaţiei se hrăneşte cu lipie şi mazăre sau orez de proastă calitate, iar pe străzi cît este ziua de mare, bătrîni, copii, femei, bărbaţi în putere, sărăcăcios îmbrăcaţi, umblă de colo colo, fără nici un căpătîi. M-a surprins numărul mare de cerşetori pe care îi poţi întîlni la tot pasul.

Şi aspectul acesta, cu mici diferenţe, l-am putut constata apoi şi în celelalte oraşe, capătul diferitelor etape.

★

Am părăsit Egiptul cu multe amintiri plăcute dar şi cu o experienţă bogată, pe care voi şti s-o fructific cum se cuvine la viitoarea ediţie a acestei probe.

Nicovala şi ciocanul

Visul chiulangiului

Din cauza „oboselii" de peste zi, utemistul Sabou Traian îşi simţea pleoapele grele, ca plumbul. Degeaba încerca să le oprească, parcă dinadins ele se închideau tot mai des. Cînd nu mai putu să se desprindă din mrejele somnului ce-i cuprinse, îşi opri maşina şi... pe aici ţi-i drumul.

Şi în timp ce Ruţa Aurel, Popa Valer sau Porcilă Maria, tineri ca şi el lucrau de zor, utemistul Sabou Traian stătea întins în culcuşul dinainte pregătit, zicîndu-şi:

— Am să trag un pui de somn şi după ce m-oi trezi, oi „lua" cîteva kg. de sîrmă trefilată din magazie şi norma-i gata!

Cu acest gînd adormi. Din cauza zgomotului din secţie, sau din cauza „oboselii prea mari" avu însă un vis tare urît. Se părea că în timp ce fura sîrma din magazie dînd-o drept munca sa, maşinile de trefilat şi colacii de sîrmă prinseră grai.

— Hoţul, hoţul, începură ele să strige în cor.

De frică Sabou scăpase din mînă colacii de sîrmă pe care intenţionase să-i fure şi se porni pe fugă. Dar toată osteneala lui se dovedea a fi zadarnică. Strigătele îl urmăreau, îl încolţeau de pretutindeni:

— Hoţul, hoţul, prindeţi-l că a încercat să fure munca altora.

Se mai făcea, că muncitorii de la Industria Sîrmei din Turda, întreprindere la care lucrează el, se opriră din lucru ca să vadă de unde vine toată gălăgia asta. Cînd îi văzu pe aceştia, Sabou cuprins de frică nu mai putu să zică decît atît:

— Am încercat să fur, dar ele — şi arăta spre maşini şi colacii de sîrmă ce-l înconjurau — m-au dat de gol.

— Ce să te iertăm, se auzi un glas mînios din mulţimea adunată. Păi, cu astfel de apucături nu-i de glumit! Iertaţi-mă că n-am să mai fac aşa ceva...

— Aşa-i adăugară mai multe glasuri.

— Ai furat munca mea, a celorlalţi tovarăşi de-ai tăi, nu ţi-e ruşine! Asta-i faptă demnă de un utemist? Eu zic, tovarăşi, — continuă o voce, ca la prima şedinţă a organizaţiei noastre să discutăm acest caz şi să vedem ce-i de făcut. De asemenea să facem cunoscut acest caz şi comisiei de judecată tovărăşească.

— Da, da întăriră ceilalţi. Să-şi primească pedeapsa, că nu e la prima abatere. Pînă acum a furat destul.

Sabou se trezi din acest coşmar. Faţa lui mai trăda încă spaimă cînd tînărul Kovaci Adam, chiulangiu de mîna întîia, văzîndu-l aşa de agitat îl întrebă:

— Ce ai frate Sabou de eşti aşa de speriat?

— Ce să am? Uite, am visat un vis tare urît care m-a pus pe gînduri.

Şi Sabou începu să povestească din fir în păr tot visul. După ce termină, îi spuse lui Kovaci:

— Tare mi-e frică că tot furînd noi aşa, vom fi prinşi şi visul meu ar putea fi o realitate.

— Ce prost eşti. Doar nu cumva crezi în visuri. Eşti superstiţios? Halal să-ţi fie! Hai mai bine să „luăm" colacii de care avem nevoie, că se face ziuă şi apoi s-a dus norma noastră.

Aceşti doi tineri nu sînt la prima abatere. Sabou a fost prins chiar furînd colacii de sîrmă din magazie. Cu toate acestea organizaţia de bază U.T.M. n-a luat nici o măsură împotriva lui.

E timpul ca visul lui Sabou să se transforme în realitate, şi el să fie tras la răspundere, nu neapărat de către colacii de sîrmă, dar să fie tras.

**Corespondent,
ION CORDOŞ**

Experienţa tinerilor grădinari

În toamna anului 1953, legumicultorii din gospodăria agricolă de stat Oradea erau foarte supăraţi. Din satele învecinate veneau oamenii să afle ce-au cules grădinarii în acel an de pe suprafaţa plantată cu legume în ghivece nutritive. Amărăciunea de pe feţele gazdelor era cel mai limpede răspuns. Totuşi, oaspeţii nu se dumireau. Aflaseră ei, că prin alte părţi, mulţi legumicultori, care au folosit metoda ghivecelor nutritive, au dobîndit bogate recolte de legume.

Gazdele n-au avut încotro şi mai pe ocolite, mai de-a dreptul, au istorisit totul...

Cum îndeobşte se cunoaşte, orice plantă trebuie îngrijită cu stăruinţă şi pricepere ca să rodească. Legumicultorii din G.A.S. Oradea ce-i drept nu s-au lăsat nici ei pe tînjală. Fiind însă puţini la număr în comparaţie cu suprafaţa cultivată, nu răzbeau treburile, cu toată străduinţa lor. Muncitorii sezonieri, azi veneau la lucru, iar mîine nu. Mîncarea fiind gătită la altă secţie, pînă ajungea la grădină, trecea soarele de cumpănă. La odihnă, fiecare se ducea pe unde apuca şi ceasurile cele mai preţioase de muncă se iroseau. Pe vremea aceea secţia legumicolă nu avea ca acum dormitoare şi cantină pentru muncitorii permanenţi şi sezonieri. Udatul se făcea anevoios, iar buruienile năpădeau parcelele. Îţi era mai mare necazul să fi văzut cum se ofileau şi piereau plante gata să lege rod. În zadar au muncit la făcutul ghivecelor, la repicat şi plantat, dacă restul lucrărilor agricole nu s-a făcut la vreme. Recolta a avut mult de suferit. Iar pe lîngă pagubă s-au ales şi cu renume prost.

Acest necaz a dat mult de gîndit conducerii gospodăriei. S-au luat măsuri şi, de la o zi la alta, condiţiile de muncă şi trai s-au îmbunătăţit.

Totuşi, cînd unii legumicultori au auzit pe inginerul Budura Teodor că intenţionează ca şi în 1954 să producă răsaduri de legume în ghivece nutritive, s-au împotrivit pomenindu-i zicătoarea: „Nu face faţa cît face aţa?" Inginerul, cu calmul lui obişnuit, i-a potolit printr-o altă zicătoare: „Tot păţitu-i priceput". Pînă la urmă toţi muncitorii s-au convins că nu ghivecele au fost de vină. De altminteri, de astă dată aveau braţe de muncă suficiente, iar irigaţia grădinii s-a făcut cu mai multă chibzuinţă.

Făcîndu-se lucrările agrotehnice la vreme şi avînd apă din abundenţă, ghivecele au ajutat plantelor să se dezvolte frumos. Plantele răsădite în ghivece s-au prins repede de pămînt, s-au dezvoltat viguros, au înflorit şi, pe la sfîrşitul lunii mai, au legat rod bogat şi timpuriu. Primele trufandale de roşii şi ardei au sosit pe piaţa oraşului Oradea de la legumicultorii gospodăriei de stat. Pînă toamna tîrziu parcelele plantate cu legume în ghivece nutritive au fost pline de belşug. Este destul să amintim producţia la cîteva culturi de pe aceste parcele. Bunăoară la varză timpurie s-au recoltat de pe 2 hectare, 47.000 de kilograme. Faţă de plan s-a recoltat mai mult la hectar cu 12.000 kilograme iar faţă de producţia obţinută de pe parcelele plantate în mod obişnuit, mai mult cu 11.500 kilograme. Producţii duble s-au obţinut la gulioare şi roşii timpurii...

Şi acum oaspeţii curioşi au venit să vadă cum cresc legumele în ghivece şi nu şi-au putut ascunde mirarea faţă de superioritatea folosirii acestei metode.

Întrucît tinerii legumicultori printre care mulţi utemişti din gospodăria agricolă de stat Oradea s-au dovedit a fi vrednici în muncă, organizaţia de partid şi conducerea gospodăriei au încredinţat la începutul noului an întreaga secţie de grădinărie tinerilor. Grădina de legume a căpătat astfel denumirea de secţia a VII-a a tineretului.

Tinerele Avrămuţ Elena, Ghelan Rozalia şi Labonţ Gabriela, tustrele şefe de echipă, cunoscute fruntaşe în munca de folosire a ghivecelor nutritive, au avut multe de povestit tinerilor legumicultori noi sosiţi în gospodărie. Cei 6 utemişti veniţi la Şcoala legumicolă din Iernut, raionul Luduş şi tînărul Iluţă Florian de curînd sosit din armată, vădeau nespusă bucurie, aflînd cît de minunată este meseria ce şi-au ales-o. Tînăra Salanki Margareta a renunţat de a mai fi bucătăreasă, îmbrăţişînd munca grădinarilor. Pasionată de îndeletnicirea legumicultorilor, secretara organizaţiei de bază U.T.M. tovarăşa Kulcear Elvira care făcea o muncă de birou în gospodărie, a cerut să lucreze umăr la umăr cu tinerii grădinari. Ea nădăjduieşte acum ca, împreună cu cei din brigada I-a să cucerească victoria la care toţi legumicultorii rîvnesc — un spor dublu de producţie la fiecare cultură legumicolă. Primăvara bate în prag şi a adus mult de lucru tinerilor grădinari.

De cum se iveşte geana de ziuă şi pînă în amurgul serii la secţia tineretului, munca nu mai conteneşte. Harnicii legumicultori — chipeşi flăcăi şi mîndre fete, zoresc pe întrecute lucrările pregătitoare. Faţă de acum un an treburile s-au înmulţit. Grădina legumicolă a fost mărită cu încă 22 hectare. Unii legumicultori sapă şi dezinfectează răsadniţele, alţii descarcă bălegarul ori pămîntul de ţelină, brigadierii încearcă puterea de încolţire a seminţelor şi le tratează, şefii de echipă iniţiază muncitorii sezonieri şi, cot la cot, sapă canale de irigaţie sau amenajează straturile. Şeful secţiei, inginerul utemist Budura Teodor nu mai pridideşte cu organizarea cît mai chibzuită a muncii. O mică neatenţie în repartizarea braţelor de muncă sau necuprinderea egală a muncilor poate compromite o întreagă lucrare agrotehnică. Cele întîmplate acum doi ani nu s-au şters încă din minte.

Mai deunăzi, ziarul le-a adus o veste ce le-a dat un nou avînt în muncă. Este vorba de chemarea tinerilor legumicultori din gospodăria agricolă de stat Bălteni, regiunea Bucureşti.

— Se poate ca noi să rămînem mai prejos? s-a adresat colectivului de muncă tînărul şef de secţie.

— Nici pomeneală, răspunseră însufleţite zeci de voci.

Cum să nu răspundă chemării, cînd cunosc „secretul" folosirii metodei ghivecelor nutritive şi sînt avansaţi cu pregătirile: 16.000 ghivece fuseseră confecţionate pînă la acea dată; pe o suprafaţă de 50 hectare au împrăştiat îngrăşămintele şi sînt pe sfîrşite cu reparatul pompelor şi motoarelor necesare irigaţiilor. Aşa dar, cu propunerile utemistului Gheran Ilie, cu completările utemistei Barta Iuliana şi cu angajamentele brigadierilor şi şefilor de echipă din cele patru brigăzi utemiste, legumicultorii secţiei tineretului din gospodăria agricolă de stat Oradea, au întocmit un răspuns „fain" care oglindeşte hotărîrea lor fermă de a depăşi planul anual de producţie cu 115 la sută.

Experienţa le-a dovedit că metoda cea mai practică pentru a obţine recolte timpurii şi bogate, o constituie folosirea pe scară cît mai largă a ghivecelor nutritive. De aceea ei şi-au propus să planteze cu răsaduri produse în ghivece nutritive, 2,5 hectare roşii timpurii, 5 hectare varză timpurie, 2 hectare ardei gogoşari, 5 hectare ardei gras şi 1 hectar gulioare. În plus s-au angajat să confecţioneze 100.000 ghivece nutritive pentru roşii de vară. Frontul bătăliei l-au şi mutat către acest obiectiv, asaltîndu-l: 70 la sută din bălegarul necesar a fost procurat, mraniţă şi pămînt de ţelină au berechet, cele 2 vagoane de turbă sînt pe sosite şi ele. Apoi... nici o clipă de zăbavă: cu toate forţele vor da zor la făcutul ghivecelor nutritive şi odată cu sosirea timpului prielnic, tinerii legumicultori vor ieşi pe parcelele grădinii. Bătălia pentru o recoltă bogată de legume şi zarzavaturi a început şi elanul tineresc care animă întreaga secţie a gospodăriei ne dă garanţia că ea va fi cîştigată.

D. AVARVAREI

Aplicînd metodele avansate în zootehnie

Sînt brigadier zootehnic la secţia Curtuiuşeni a gospodăriei agricole de stat din comuna Valea lui Mihai, regiunea Oradea, încă din anul 1952. An de an brigada noastră, îngrijind şi hrănind bine vitele, a obţinut succese însemnate.

Prevederile Hotărîrii Plenarei C.C. al P.M.R. din 19—20 august 1953 ne-au însufleţit şi mai mult în muncă. Discutînd pe atunci cu membrii brigăzii ne-am hotărît ca, pentru a contribui în mai mare măsură la aprovizionarea populaţiei muncitoare cu produse animale, să îngrijim mai bine vitele, să aplicăm pe scară mai largă metode avansate zootehnice, pentru a obţine o producţie tot mai ridicată.

Rezultatele nu au întîrziat să se arate. În anul 1954, de la cele 101 vaci pe care le îngrijeşte brigada s-au obţinut cu 22.852 litri lapte mai mult decît prevederile planului anual, planul anual de lapte marfă fiind realizat în proporţie de 106,7 la sută.

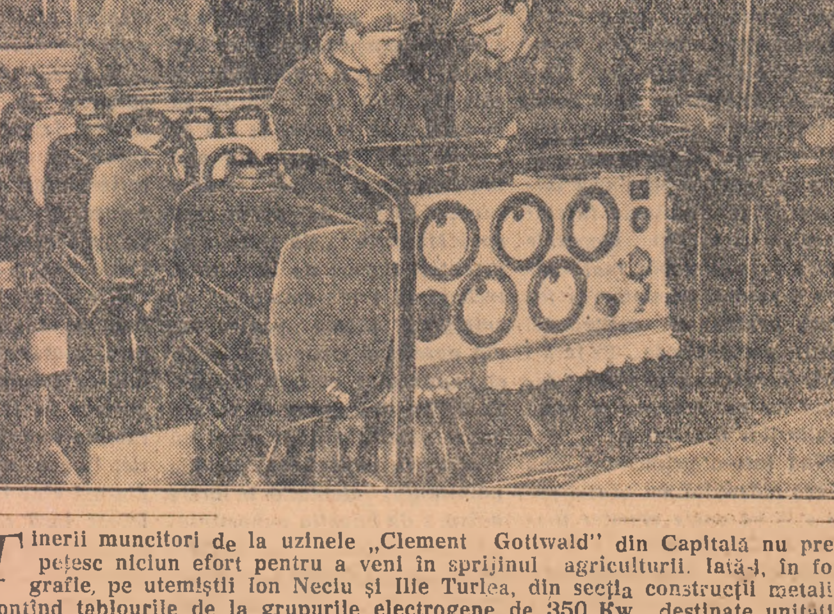
Depăşirea planului de lapte se datoreşte unor măsuri de îngrijire specială, furajarea după normativ — masa verde fiind nelipsită în tot timpul verii — şi adăpatul de patru şi chiar de cinci ori în zilele de vară. Mulgătorii au aplicat şi ei metode înaintate ca masajul ugerului înainte de muls, mulsul de trei ori şi chiar de patru ori pe zi la vacile cu producţie de lapte mai mare etc. Cu mulgători ca utemistul Nica Iosif se mîndreşte toată gospodăria. El şi-a terminat planul anual de lapte în prima săptămînă a lunii octombrie a anului trecut. După cîteva zile a urmat şi mulgătorul Vaida Ştefan, apoi alţii.

Tot de la vacile pe care le îngrijeşte brigada, s-au obţinut, peste prevederile planului anual, 25 viţei. De la 10 vaci s-au obţinut cîte doi viţei iar de la una — pe care o îngrijeşte tînărul Molnar Alexandru — s-au obţinut chiar trei viţei.

Utemistul Picc Paul a îndrăgit şi el profesia de crescător de animale. Preocupîndu-se cu mult interes de îngrijirea viţeilor, aceştia au cîntărit la sfîrşitul anului cu 444 kg. mai mult decît prevedeau normativele.

Pentru a spori şi mai mult contribuţia noastră la aprovizionarea poporului muncitor cu tot mai multe produse animale, brigada noastră este hotărîtă să aplice pe scară mai largă metodele avansate, să folosească din plin bogata experienţă a zootehniei sovietice, experienţa şi metodele crescătorilor fruntaşi, să obţină producţii tot mai ridicate.

ALEXANDRU KOPANYI
brigadier zootehnic

Tinerii muncitori de la uzinele „Clement Gottwald" din Capitală nu precupeţesc niciun efort pentru a veni în sprijinul agriculturii. Iată-i, în fotografie, pe utemiştii Ion Neciu şi Ilie Turlea, din secţia construcţii metalice, montînd tablourile de la grupurile electrogene de 350 Kw. destinate unităţilor socialiste ale agriculturii. Foto: AGERPRES

NOTE BIBLIOGRAFICE

De pe meridianele literaturii universale

În vitrinele librăriilor au apărut volumele unei noi colecţii, intitulată sugestiv „Meridiane". Într-adevăr, colecţia „Meridiane" a Editurii de Stat pentru Literatură şi Artă îşi propune să facă cunoscute cititorului nostru mici lucrări ale unor scriitori contemporani ai tuturor ţărilor care sînt uniţi prin aceeaşi atitudine militantă în faţa marilor probleme actuale, scriitori luptători pentru pace şi pentru progres.

André Stil — „Floarea de oţel"

Printre primele volume ale colecţiei „Meridiane" se numără şi „Floarea de oţel", în care sînt reunite cîteva povestiri ale lui André Stil.

Tînărul şi talentatul scriitor comunist francez îşi alege tematica din cadrul vast al problemelor care frămîntă astăzi întregul popor francez şi mai ales eroica sa clasă muncitoare. Iată de pildă povestirea „Floarea de oţel". Ce este floarea de oţel? Tare mult ar dori să ştie acest lucru oricare muncitor din atelierul lui Lucien Bogart, deşi sînt cu toţii bucuroşi că au din nou de lucru, fie chiar şi aceste ciudate flori de oţel. Cel mai mult este însă turburat de această întrebare tînărul Jacques. Către el se îndreaptă ochii tovarăşilor săi care, ştiindu-l comunist, aşteaptă de la el răspunsurile la toate problemele. Înfăţişîndu-l pe Jacques, André Stil creionează chipul unui tînăr fermecător, inteligent şi plin de iniţiativă, care simte apăsînd neîncetat pe umerii săi marea răspundere de a fi comunist. Toate gîndurile lui sînt legate de lupta căreia şi-a închinat existenţa şi el nu vede viaţa lui, dragostea lui cu ţesătoarea Jeanette, decît în strînsă legătură cu succesul cauzei celor mulţi. Pînă la urmă, Jacques descoperă misterul florii de oţel care nu e decît profilul unei cozi de torpilă. Nu, Jacques şi tovarăşii săi nu vor fabrica arme pentru un război criminal. André Stil sugerează ideea că cele mai largi pături ale poporului francez urăsc războiul şi luptă împotriva lui.

Stephan Heym — „Lista neagră"

Schiţele scriitorului german Stephan Heym din volumul „Lista neagră" sînt străbătute în majoritatea lor de o notă de umor sarcastic, fiind impregnate cu acidul satirei care distruge tot ce e ridicol şi strîmb. Sînt poate oarecum hazlii întîmplările cetăţeanului german care posedă fişierul central al partidului naţional-socialist cuprinzînd numele şi datele personale ale atîtor monstruoşi criminali de război nazişti. Autorităţile americane de ocupaţie nu vor să folosească fişierul pentru prinderea şi pedepsirea criminalilor fascişti, aşa că eroul povestirii are numai necazuri de pe urma faptului că vrea să dea în vileag pe duşmanii păcii. Heym stigmatizează cu fierul roşu al satirei dezinteresul imperialiştilor din S.U.A. pentru urmărirea criminalilor de război, germenele atitudinii de mai tîrziu de colaborare cu fasciştii.

Signora coboară la Pompei

Un alt volum al colecţiei ne poartă pe meleagurile însorite ale Italiei. Scurtele povestiri şi momentele cuprinse în broşura „Signora coboară la Pompei", ne dau posibilitatea să aflăm aspecte dintre cele mai esenţiale ale vieţii oamenilor muncii italieni. Două probleme principale se desprind din aceste pagini: şomajul de la oraşe şi lipsa de pămînt a ţăranilor. Aceste realităţi care îşi pun amprenta asupra întregii vieţi a Italiei de azi ne sînt prezentate cu realism de prozatorii care semnează lucrările din acest volum. Măiestria lor constă tocmai în priceperea de a surprinde viguros cîte un episod cotidian, uneori aproape lipsit de importanţă la prima vedere şi care este totuşi cît se poate de elocvent pentru înţelegerea adevăratelor stări de lucruri din Italia. Bătrîna care însoţeşte o copilă ce a fost mutilată în timpul războiului, trebuie să coboare din autobuz şi să lase fetiţa să călătorească mai departe singură, fiindcă n-are bani să plătească pentru amîndouă. Cîte reflecţii amare nu poate provoca totuşi acest episod de mici proporţii pe care autorul, Domenico Reo, îl înfăţişează cititorului, cu privire la soarta tragică a victimelor nevinovate ale războiului şi la huzurul criminalilor care l-au provocat.

Dar lupta oamenilor muncii uniţi, e mai puternică decît jandarmeria şi armata, decît ocupanţii americani. Despre aceasta ne povesteşte Marcello Ventuli în „Arme în mare", ducîndu-ne în mijlocul şomerilor care se prefac că vor descărca un vapor american pentru a putea pătrunde pe puntea lui şi a arunca lăzile cu arme în apă.

Bătrînul şef de trib

Scriitoarea engleză Doris Lessing descrie în schiţa „Bătrînul şef de trib" condiţia mizeră a vieţii negrilor africani. Întreaga schiţă este străbătută de o undă lirică ce întregeşte atmosfera de regret pentru natura mîndră, sălbatică şi bogată a pămîntului african, pîngărită de stăpînirea colonialiştilor. Doris Lessing reuşeşte să scoată în evidenţă, opunînd situaţiei de inferioritate a negrilor faţă de albi statornicită de legile imperialiste, hărnicia şi priceperea în muncă a negrilor, ideea egalităţii care există de fapt între rase, manifestîndu-şi dragostea pentru poporul negru care ascunde, ca într-o mină de aur, uriaşe bogăţii latente.

Albert Maltz — „Vine circul"

„O după amiază în junglă" se numeşte unul din momentele care face parte din volumul „Vine circul", datorate cunoscutului scriitor progresist american Albert Maltz. Acţiunea momentului nu se petrece însă în vreo exotică pădure virgină, ci în inima unui mare oraş american. Da, dar existenţa în acest oraş care pulsează sub semnul modului de viaţă american, este aidoma cu aceea din junglă. Cît de pregnant ne apare aceasta din „faptul divers" cu o mare putere de generalizare, relatat de scriitor: bătaia dintre un copil şi un bătrîn cerşetor pentru cucerirea unei monezi din fundul unui canal. La fel de edificator e şi zîmbetul trist cu care Jesse, eroul unui alt moment rosteşte cuvintele. „Sînt cel mai fericit om din lume". E „cel mai fericit om din lume" fiindcă a găsit în sfîrşit o slujbă — a fost angajat şofer pe un camion pentru transportat dinamită, care poate sări în orice moment în aer.

Ludovic Askenazy — „Cienfuegos"

Un alt volum al colecţiei „Meridiane" care provoacă o puternică emoţie cititorului este şi acela conţinînd nuvela „Cienfuegos" („O sută de văpăi") a tînărului ziarist cehoslovac Ludvik Askenazy. „Cienfuegos" este porecla lui Ramon, un tînăr hamal cubanez, ai cărui ochi au pierdut pentru totdeauna orice strălucire; iar văpăile urii sale împotriva banditilor din slujba imperialiştilor americani care i-au răpit vederea, ard numai în sufletul lui. Dar Ramon este trimis de organizaţia de tineret la Festivalul de la Berlin. Acolo el cunoaşte îndeaproape pe tinerii sovietici şi de atunci văpăile vor lumina în sufletul lui ca flacăra speranţei într-un viitor mai bun, căruia îi stă chezăşie şi forţa uriaşă a tineretului ce păşeşte în primele rînduri ale marşului popoarelor pentru pace.

V. Em. Galan — „Prima însemnare a inginerului Sie Fan-si"

Cu totul alta este atmosfera ce se desprinde din povestirea lui V. Em. Galan „Prima însemnare a inginerului Sie Fan-si". Povestirea, rod al unei fructuoase călătorii a autorului în marea Chină Populară, descrie cu sensibilitate transformarea care are loc în mentalitatea unui inginer împiedicat în timpul asupririi gomindaniste să-şi dezvolte talentul de constructor. În noua Chină, el devine un factor activ al construcţiei de maşini textile. V. Em. Galan gradează cu pricepere frămîntările sufleteşti ale eroului, care întruchipează tipul intelectualului ce-şi depăşeşte condiţia umilitoare la care a fost supus în trecut, ridicîndu-se la înălţimea noii morale, a dragostei de muncă pusă în slujba patriei eliberate.

★

Primele volume apărute constituie un început de preţ în popularizarea creaţiilor din domeniul genului scurt ale literaturii universale contemporane şi o speranţă pentru succesul viitoarelor apariţii ale volumelor din colecţia „Meridiane".

PETRE VEDEA

„Măsuri” urgente

Tovarășul Georgescu, șeful sectorului de evidență al comitetului raional își freca mîinile, vădit mulțumit și începu să fluiere în surdină frînturi de melodii care-i veneau în minte, la întîmplare. Își aruncă privirea spre buzunarul doldora de hîrtii și zîmbi:

— Bine s-au gîndit tovarășii din biroul raional U.T.M. Dăm acum aici un „asalt” și mai rezolvăm o problemă. De la raionul U.T.M. pînă la Școala medie de băieți din Călărași sînt doar 200 de metri. Elevii sînt în pauză. Minunat! În cinci minute aranjez să facem aici atîția utemiști cît ar fi trebuit să facem în tot raionul Călărași într-o lună de zile. Totuși, nu prea e just să procedăm așa. Eu ce să mai zic? E doar hotărîrea biroului raional. Să mă opun? Nu e just. Să-i critic? O să am grijă într-o ședință.

Și astfel cu asemenea „asalturi” în clasa X-a în timp de 6 zile au fost făcuți un număr de 16 utemiști.

E drept că au fost primiți în rîndurile organizației de tineret mulți elevi cinstiți, sîrguincioși la învățătură. Dar această primire n-a fost precedată de nici un fel de pregătire. Mulți dintre acești tineri nici nu știau ce înseamnă U.T.M., care sînt prevederile Statutului U.T.M. Mărturie sînt adeziunile păstrate cu grijă la comitetul raional U.T.M. pe care foarte mulți au scris „nu” în dreptul întrebării: dacă a luat cunoștință de prevederile Statutului U.T.M.

Tovarășul Georgescu a venit, a împărțit secretarilor organizațiilor de clasă U.T.M. adeziunile care au fost completate în aceeași zi iar a doua zi tinerii au și fost confirmați ca membri ai organizației. Printre elevii cinstiți, cu dragoste de învățătură, care ar fi meritat să intre în U.T.M., după ce în prealabil s-ar fi desfășurat o muncă de educare politică a lor, s-au strecurat astfel și elemente care nu numai că nu merită să se afle în rîndurile organizației noastre, ci nici măcar n-au ce căuta pe băncile școlilor.

★

Georgescu Vasile, secretarul organizației U.T.M. din clasa IX-a răsfoia noile adeziuni completate. Marin Emil se apropie de el.

— Bine măi, mîncate-ar nenicu, pe mine nu mă faci utemist?

Georgescu rămase o clipă pe gînduri, apoi tresări:

— Că bine zici, mai avem vreo două adeziuni. Completează și tu una, repede.

A doua zi, în discuția adunării de clasă Marin Emil a fost pus și el și în cîteva minute solicitantul a fost primit ca membru în organizația U.T.M. Să privim ce face Marin Emil în vreme ce colegii lui învață și ascultă liniștiți lecțiile ce le sînt predate, sau își petrec cît mai plăcut și util timpul lor liber.

...Ușa fu trîntită de perete de se cutremură din țîțîni. Marin Emil intră vijelios în clasă.

— Ce te holbezi bă? Cînd intră nen-tu să te scoli în picioare, și-i răsuci nasul primului coleg pe care îl zări în bancă.

Întreaga clasă trăia sub teroarea lui Marin. Fiind mai mare cu doi ani ca majoritatea colegilor săi socotea că toți trebuie să îndeplinească poruncile lui, unul să-i dea caietul cu exerciții la matematică rezolvate, altul să-i dea notițele, altul să-i sufle la lecție, altul... Da, toți să execute fără șovăire tot ce spune el, să tacă atunci cînd e lovit sau bruscat de „cel mai mare”. O vreme mai toți îi știau de frică — apucăturile lui, forța fizică, înclinațiile de boxer l-au făcut să predomine.

Dar lecțiile... Aici nu mai vorbeau nici mușchii, nici palmele ce le scăpa în ceafă colegilor. Aici trebuiau să vorbească cunoștințele lui. Și cum lipseau, și vecinii nu prea se încumetau să-i șoptească, tăcea. Azi așa, mîine așa, pătrarul a trecut iar el a rămas corijent la trei obiecte. Colegii au început să-i spună „mobilă”.

Chiulul a devenit la el ceva frecvent.

— Azi avem lucrare de control, nu vin la școală. Chiulea mereu, ba la fizică, ba la matematică.

Niciodată organizația de clasă U.T.M. n-a discutat cum poate să ajute să se îndrepte elevii slabi la învățătură, cum poate îndrepta purtările unora de seama lui Marin Emil.

S-au gîndit însă că poate și Marin Emil termină anul acesta școala medie și nu se cade să... nu fie și el primit în U.T.M.

Stoian Florian a fost cîndva un elev bun; învăța bine, profesorii erau mulțumiți de el.

După un timp însă s-a înhăitat cu derbedei și a renunțat la tot ce era mai frumos, înălțător pentru anii adolescenței. Pentru faptele lui, mai întîi i s-a ridicat cravata de pionier.

Începuse să-și bată colegii, să plece noaptea din internat, să tulbure liniștea celorlalți elevi. Pentru abaterile lui repetate a fost dat afară și din internat.

Acum a ajuns elev în clasa IX.

Vine la școală numai atunci cînd se plictisește de hoinărit. Are prieteni pe cei mai mari derbedei ai Călărașului de teapa lui Jan Căruță, Coroiu, Tutuianu, Moțoc și alții cu care colindă străzile, se îmbată în restaurante și apoi iau la bătaie cetățenii pașnici care își văd de treburile lor.

Ca să-l mai „potolească” l-au primit și pe Stoian Florian în rîndurile organizației de tineret, tot în noiembrie 1954 în cadrul „campaniei” desfășurate de tovarășul Georgescu.

Trecuseră doar cîteva săptămîni de cînd fusese primit. Iată-l într-un restaurant din Călărași: După ce s-a îmbătat cu gașca sa, a început să spargă paharele și să lovească o serie de consumatori.

Era acum Stoian Florian, elev în clasa IX și utemist.

★

Aceste două exemple din Școala medie de zece ani din Călărași arată grăitor unde duce primirea în U. T. M. în „asalt” fără discernămînt, în goana după cifre cît mai mari.

Este neplăcut și faptul că asemenea fapte s-au putut întîmpla atîta vreme cît în munca de secretar al organizației de bază U.T.M. la școala medie este un tovarăș capabil să muncească cu tinerii — profesorul Ion Ionescu — director adjunct al școlii.

În organizația U.T.M. a Școlii medii de zece ani din Călărași sînt încălcate în mod grosolan prevederile Statutului U.T.M. Aici sînt primiți în U.T.M. elevii corijenți la mai multe obiecte, derbedei ca Florian Stoian și Marin Emil, elevi care încalcă disciplina școlii, care pătează titlul de elev.

Primirea de noi membri nu a însemnat în această școală o ridicare a activității organizației de bază U.T.M. Spiritul critic al multor utemiști s-a dovedit a fi tocit.

Primirea de noi membri ar fi trebuit să fie precedată de o temeinică muncă politico-educativă pe care organizația de bază U.T.M. s-o desfășoare în rîndul elevilor.

Viitorii utemiști trebuiau pregătiți din vreme, utemiștii vechi să le lămurească o serie întreagă de probleme ale activității organizației U.T.M., să li se dea să studieze, să cunoască Statutul U.T.M. etc.

Abia după această perioadă cînd puteau să verifice pregătirea tînărului respectiv, atașamentul său față de organizație, purtarea sa, putea să treacă la punerea lui în discuția adunării generale U.T.M., și tînărul respectiv să fie primit în U.T.M.

Nu se poate spune că tovarășii de la comitetul raional U.T.M.-Călărași nu cunosc normele de primire în U.T.M., nu se poate spune că ei nu aplică aceste principii și norme în alte organizații de bază U.T.M. sau că în Școala medie de zece ani din Călărași n-au aplicat altădată aceste principii. Dar, după cum dovedesc aceste fapte, la comitetul raional U.T.M.-Călărași mai domnește încă superficialitatea, munca în asalt, formalismul și lipsa de răspundere și în privința primirii de noi membri. „Furați” de alte treburi, tovarășii au uitat să desfășoare munca de fiecare zi pentru influențarea și educarea tineretului, pregătind astfel noi elemente care să completeze rîndurile U.T.M., și constatînd că organizația n-a crescut suficient, că rîndurile utemiștilor nu s-au mărit au luat „măsuri” urgente. După cum ne dovedesc însă faptele, aceste „măsuri” nu numai că nu duc la întărirea organizațiilor U.T.M. dar dau rezultate exact contrarii: scăderea calității titlului de utemist, compromiterea organizației de către elemente înapoiate care se strecoară în rîndurile noastre.

CONSTANTIN BUCUR

In fotografie: Utemista Ana Bencze, lucrătoare la fabrica de tricotaje „Fonaghi Ioan” din Timișoara își depășește planul în medie cu 67 la sută și dă numai tricotaje de bună calitate pentru copii.

Crește lupta popoarelor împotriva remilitarizării Germaniei occidentale

Convorbirea acad. M. RALEA cu un corespondent al Agenției Romîne de Presă „Agerpres”

De curînd a avut loc la Varșovia intîlnirea dintre delegații desemnați de conferința europeană împotriva remilitarizării Germaniei occidentale ce s-a ținut la Paris în decembrie 1954 și reprezentanți ai U.R.S.S. și ai țărilor de democrație populară. La întîlnirea de la Varșovia a participat din partea țării noastre acad. M. Ralea și pictorița Ligia Macovei.

Inapoiat în Capitală, acad. M. Ralea a avut o convorbire cu un redactor al Agenției Romîne de Presă „Agerpres”.

Intîlnirea de la Varșovia — a arătat acad. M. Ralea — a fost deosebit de rodnică și a scos în evidență creșterea mișcării împotriva remilitarizării Germaniei occidentale în toate țările Europei.

După cum se știe, Conferința de la Paris din decembrie 1954 a fost convocată de un grup de oameni politici francezi și trebuia să reunească reprezentanți ai tuturor țărilor europene interesate în împiedicarea renașterii militarismului german, în rezolvarea pe calea tratativelor a problemei germane. Conferința de la Paris, la care au participat 150 de reprezentanți din 15 țări, printre care fostul prim ministru francez Ed. Daladier, fostul ministru dr. Gustav Heinemann (Germania occidentală), Dobretsberger (Austria). Lombardi și Ciancca (Italia), Angelopulos (Grecia), deputatul laburist Ben Parkin și mulți alți parlamentari, profesori universitari, a adoptat o rezoluție care cheamă opinia publică, oamenii politici, guvernele și parlamentele din țările respective să-și dea seama de primejdia acordurilor de la Paris, să le respingă și să păzească ferm pe calea luptei pentru slăbirea încordării internaționale.

Dîndu-și seama de ecoul acestei conferințe, guvernul francez a căutat să împiedice desfășurarea normală a lucrărilor ei, refuzînd să acorde vize de intrare în Franța reprezentanților Uniunii Sovietice și ai țărilor de democrație populară. Pentru un larg schimb de vederi între reprezentanții țărilor din apusul Europei și reprezentanții țărilor din răsăritul Europei, conferința de la Paris a inițiat o întîlnire, care a avut loc la începutul lunii februarie la Varșovia.

Astfel, s-au întrunit la Varșovia delegați din Uniunea Sovietică, Franța, Germania occidentală, R. D. Germană, R. P. Albania. Danemarca, R. P. Bulgaria, Finlanda, Grecia, R. P. Ungară, Italia, Olanda, R. P. Polonă, Elveția, R. Cehoslovacă și R. P. Romînă. Lucrările au fost prezidate de Paul Bastid, fost ministru, membru al Institutului Franței.

Pe baza discuțiilor desfășurate într-un spirit de rodnică colaborare, întîlnirea a demonstrat că reprezentanții popoarelor Europei condamnă unanim orice reînarmare sau renaștere a militarismului german.

Delegații participanți la intîlnire au propus în unanimitate un acord pe care puterile ocupante ale Germaniei ar putea să-l încheie, pe baza evacuării simultane a tuturor trupelor de ocupație, a unificării Germaniei prin ținerea de alegeri libere și controlate pe baza unei legi electorale democratice, prin asigurarea — potrivit hotărîrilor Conferinței de la Potsdam — că Germania va rămîne în afara oricărei coaliții militare, frontierele sale fiind garantate de puterile europene și de Statele Unite ale Americii. Rezolvarea problemei germane va permite semnarea tratatului de stat cu Austria.

Delegații germani, atît cei din occident cît și cei din răsărit au arătat amploarea pe care o ia în țara lor mișcarea pentru unificare și împotriva reînarmării.

Ca și toate celelalte delegații, delegația romînă a subliniat simpatia de care se bucură în rîndul intelectualilor romîni și a întregului nostru popor forțele democratice din Franța care refuză să ratifice acordurile de la Londra și Paris. Intîlnirea de la Varșovia, ca și cea de la Paris a demonstrat că Franța nu va fi izolată în lume, așa cum caută să arate politicienii reacționari, ci va avea de partea ei admirația și simpatia cercurilor largi democratice de pretutindeni.

Membrii delegației romîne au arătat că în numeroase mitinguri și adunări care au avut loc în toate orașele și satele patriei noastre, în scrisori adresate ziarelor, muncitorii, tehnicienii, inginerii, oamenii de știință, își exprimă oroarea pe care o simt față de reînvierea wehrmachtului, care într-o singură generație a invadat de două ori teritoriul patriei noastre.

Noi cei care am participat la întîlnirea de la Varșovia — a arătat în încheiere acad. M. Ralea — nutrim speranța fermă că rezolvarea celor propuse pentru un acord dintre cele patru mari puteri va putea aduce rezolvarea problemei germane.

(Agerpres)

In legătură cu relațiile sovieto-japoneze

MOSCOVA 17 (Agerpres). — TASS transmite: După cum s-a mai anunțat în presă, la 25 ianuarie, A. I. Domnițki, șeful reprezentanței sovietice la Tokio, din însărcinarea Guvernului Sovietic a făcut primului ministru al Japoniei, dl. Hatoyama, o declarație cuprinzînd propunerea părții sovietice de a proceda la un schimb de păreri în problema unor eventuale măsuri îndreptate spre normalizarea relațiilor sovieto-japoneze. În aceeași declarație se arăta că Guvernul Sovietic este gata să numească reprezentanți pentru tratative în această problemă care, după părerea părții sovietice, ar putea avea loc la Moscova sau la Tokio.

După cum a devenit cunoscut, la 5 februarie observatorul permanent al Japoniei pe lîngă O.N.U., ambasadorul Savada, a prezentat reprezentantului ad-interim al U.R.S.S. la O.N.U., ambasadorului Sobolev, o notă verbală în care, în ce privește fondul propunerii părții sovietice din 25 ianuarie, se spunea că guvernul japonez este de acord cu această propunere și este gata să înceapă tratative în acest scop. În nota susmenționată guvernul japonez și-a exprimat de asemenea părerea cu privire la posibilitatea ducerii tratativelor la New York.

La 16 februarie, A. I. Domnițki a făcut d-lui Hatoyama următoarea declarație:

„La 5 februarie observatorul permanent japonez pe lîngă O.N.U., ambasadorul Savada, a remis reprezentantului sovietic la O.N.U., ambasadorul Sobolev, o notă în care este expus răspunsul guvernului japonez la declarația sovietică din 25 ianuarie. Guvernul sovietic primește cu satisfacție declarația guvernului japonez cuprinsă în această notă cu privire la faptul că acesta este de acord cu propunerea guvernului sovietic de a proceda la un schimb de păreri în problema unor eventuale măsuri în direcția normalizării relațiilor japono-sovietice și că este gata să înceapă tratative în acest scop.

În felul acesta, din schimbul oficial de păreri între cele două guverne, rezultă că tratativele în problema normalizării relațiilor sovieto-japoneze ar putea începe în mod practic cînd cele două părți vor cădea de acord asupra locului tratativelor.

În nota susmenționată a guvernului japonez se propune ca locul tratativelor să fie New York-ul.

Pe de altă parte, A. I. Domnițki, reprezentantul sovietic la Tokio a primit la 5 februarie o comunicare privind posibilitatea ducerii tratativelor la Tokio. În afară de aceasta, din cele anunțate de posturile de radio japoneze la 7 februarie a devenit cunoscut că guvernul japonez se pronunță în sensul posibilității ducerii tratativelor la Moscova.

Cît privește guvernul sovietic el a și declarat că este de dorit ca tratativele să fie duse la Tokio sau la Moscova. Cu toate acestea el este gata să accepte propunerea privitoare la locul tratativelor pe care guvernul japonez îl va considera cel mai potrivit”.

Guvernul japonez n-a răspuns încă la declarația expusă mai sus a guvernului sovietic.

Guvernul R. P. Chineze a hotărît să trimită o delegație la conferința țărilor Asiei și Africii

PEKIN 17 (Agerpres). — China Nouă transmite: Ziarul „Jenminjibao” și celelalte ziare centrale au publicat la 17 februarie telegrama adresată de Ciu En-lai, premierul Consiliului de Stat și Ministru al Afacerilor Externe al Republicii Populare Chineze, primului ministru al Indoneziei, Sastroamidjojo, ca răspuns la invitația adresată Republicii Populare Chineze în numele Birmaniei, Ceylonului, Indiei, Pakistanului și Indoneziei de a participa la conferința țărilor Asiei și Africii.

În telegrama lui Ciu En-lai se arată că conferința țărilor Asiei și Africii este prima conferință de acest fel convocată în scopul realizării înțelegerii reciproce și colaborării între țările Asiei și Africii, discutării intereselor lor reciproce și comune, stabilirii și dezvoltării continue a relațiilor prietenești și de bună vecinătate între țări.

Guvernul Republicii Populare Chineze se spune în telegramă, este de acord cu țelurile conferinței țărilor Asiei și Africii și este fericit că va avea posibilitatea să-și aducă contribuția împreună cu alte țări din Asia și Africa la cauza înfăptuirii acestor țeluri. Guvernul Republicii Populare Chineze a hotărît să trimită o delegație pentru a participa la conferința țărilor Asiei și Africii care se deschide la Bandung la 18 aprilie 1955.

Comunicatul comun al primilor miniștri ai Indiei și Egiptului

CAIRO 17 (Agerpres). — La Cairo a fost dat publicității un comunicat comun în care — după cum transmite agenția Reuter — „primul ministru al Indiei, Nehru, și primul ministru egiptean Abdel Nasser, declară că punctele lor de vedere sînt identice în ce privește majoritatea problemelor internaționale”.

Primul ministru Nehru, care se afla în drum spre India venind de la conferința primilor miniștri ai Commonwealthului, a discutat timp de două zile la Cairo cu Abdel Nasser, după cum arată France Presse — „o serie de probleme de ordin politic, economic și social legate de pacea lumii și bunăstarea ei și în special situația din Orientul Mijlociu, Asia de sud-est și Extremul Orient”.

Cei doi prim miniștri, se spune în comunicat sînt de acord că trebuie întreprinse toate măsurile pentru a se împiedica dezlănțuirea unui nou război și pentru stabilirea unui climat de pace. Toate problemele internaționale nerezolvate, subliniază cei doi prim miniștri, trebuie rezolvate pe cale pașnică, prin tratative.

Declarațiile ziariștilor americani care au vizitat Uniunea Sovietică

BERLIN 17 (Agerpres). — P.A.P. transmite: După cum anunță corespondentul din Berlin al ziarului „Trybuna Ludu”, Marian Podkowinski, în acest oraș au avut loc convorbiri între reprezentanții presei străine și ziariștii americani care s-au întors din Uniunea Sovietică: William R. Hearst, J. R. Kingsbury Smith și F. Connif.

Hearst a declarat că vizita sa la Moscova a coincis cu evenimente care au trezit un viu interes în întreaga lume. El a asistat la ședința Sovietului Suprem al U.R.S.S. la care a fost numit noul președinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. La Moscova această schimbare a fost primită cu mult calm, în timp ce presa mondială, după părerea lui Hearst, a interpretat-o greșit.

Hearst a arătat în continuare, că, după părerea sa, politica externă a Uniunii Sovietice nu a suferit nici o schimbare.

Kingsbury Smith și Frank Connif, care au însoțit pe Hearst în cadrul convorbirilor acestuia cu conducătorii statului sovietic, au recunoscut că poporul sovietic nu nutrește sentimente de animozitate față de poporul american. Larga ospitalitate și ajutorul de care s-au bucurat în U.R.S.S., le-au lăsat o impresie de neuitat.

Kingsbury Smith a declarat că este timpul ca politicienii americani să-și dea seama de schimbările ce s-au produs după război în Uniunea Sovietică. Cu cît vor înțelege acest lucru mai repede, cu atît va fi mai bine pentru întreaga lume, inclusiv pentru Statele Unite.

Patriotismul socialist — izvor de fapte mărețe

În comoara învățăturilor marxist-leniniste, un loc însemnat îl dețin ideile despre patrie și patriotism.

Clasicii marxism-leninismului au arătat că prin cuvîntul patrie se înțelege în primul rînd mediul social, politic și cultural în care trăiește și muncește un popor. În condițiile în care masele muncitoare sînt exploatate și asuprite, iar bogățiile patriei servesc exploatatorilor, trăsătura cea mai însemnată a patriotismului maselor o constituie lupta împotriva celor ce subjugă patria.

Prin crearea primului stat socialist a luat naștere un patriotism de tip nou, calitativ superior — patriotismul socialist, care reprezintă o forță motrice a dezvoltării societății socialiste.

★

Vladimir Ilici Lenin a arătat că *„Patriotismul este unul dintre cele mai adînci sentimente, consolidate de veacuri și milenii de existența unor patrii distincte”*.

Întreaga istorie a patriei noastre dovedește profunzimea acestui adevăr leninist. În nenumărate rînduri, de-a lungul secolelor, năvălitorii străini, atrași de bogățiile patriei noastre, i-au încălcat hotarele cu gîndul s-o cotropească.

Întotdeauna însă, poporul s-a ridicat la luptă pentru apărarea libertății patriei. În paginile glorioasei istorii a țării sînt înscrise luptele purtate de poporul nostru sub conducerea unor viteji conducători, care au știut să înțeleagă năzuința puternică a maselor către libertate, care au fost însuflețiți asemenea acestora de simțăminte patriotice.

Luptele victorioase purtate de poporul nostru sub conducerea unor conducători vestiți de oști ca Mircea cel Bătrîn și Ștefan cel Mare, ca și luptele răsculaților de la Bobîlna, ale iobagilor romîni și maghiari conduși de Gh. Doja, răscoalele conduse de Horia Cloșca și Crișan, Tudor Vladimirescu, revoluția de la 1848, lupta țăranilor răsculați din 1907, sînt scumpe poporului nostru muncitor.

Patriotismul maselor populare în perioada luptelor împotriva feudalismului și capitalismului avea la bază ura față de asuprirea feudală și capitalistă, năzuința de a dobîndi independența națională, dorința fierbinte de făurire a unei vieți mai bune.

În urmă cu zeci de ani Vladimir Ilici Lenin, a redat într-o broșură povestirea țăranului rus Afanasiev:

În timpul războiului ruso-japonez Afanasiev trebuia să conducă țăranii mobilizați spre un punct de adunare. Mergeam peste pămînturi moșierești, povestea Afanasiev. „Da-ncotro ne duci?” — întreabă soldații. Afanasiev răspunde: „Să apărăm patria”. Eu, ca militar, spune Afanasiev, simțeam că trebuie să apăr patria. Dar soldații îmi spun: „Ce fel de patrie o mai fi și asta — pămînturile Lisețchilor, Bezulovilor, Podcopailovilor? Unde sînt ale noastre? De-al nostru nu-i nimic”. În trecut și în țara noastră dragostea puternică a oamenilor muncii față de patrie era otrăvită de conștiința amară că țara era stăpînită de un pumn odios de moșieri și capitaliști.

Și în vremea stăpînirii burghezo-moșierești poporul își iubea cu însuflețire patria, o dorea liberă, fără jugul exploatatorilor. Pe atunci, cei mai înflăcărați patrioți — comuniștii — se găseau în fruntea luptei maselor muncitoare pentru o patrie liberă și independentă, pentru pîine, pace și socialism. Poporul nostru nu va uita niciodată eroismul legendar al comuniștilor care, în anii întunecați ai ilegalității, și-au dăruit toate forțele și chiar viața pentru nobilul țel al eliberării patriei noastre de sub tirania claselor dominante și a imperialiștilor străini.

★

Patriotismul oamenilor muncii îmbină dragostea față de propriul popor cu respectul față de alte popoare. Patriotul dorește cu pasiune să înalțe poporul său, nu prin umilirea altor popoare sau restringerea drepturilor lor, ci prin progresul și descătușarea forțelor creatoare ale propriului său popor. Adevăratul patriotism se îmbină în mod armonios cu internaționalismul.

Spre deosebire de patriotismul maselor muncitoare, naționalismul reprezintă ideologia și politica burgheziei care are drept scop să ațîțe vrajba între oamenii muncii de diferite naționalități pentru a împiedica astfel unirea lor în vederea luptei de eliberare socială, să-i abată de la lupta de clasă și să mențină astfel dominația exploatatorilor.

Burghezia naționalistă, care face zarvă mare de „patriotismul” ei — nu se mulțumește numai cu asuprirea propriului său popor ci caută să subjuge și alte popoare.

Cosmopolitismul este arma cu care imperialiștii americani încearcă astăzi să adoarmă vigilența popoarelor, să sădească în rîndurile lor ideologia trădării de patrie, a trădării intereselor naționale și să obțină astfel supremația mondială.

După cum se știe, burghezia și moșierimea din Romînia care făceau multă paradă de „patriotismul” lor au vîndut patria noastră, imperialiștilor americani, englezi și francezi, iar mai tîrziu au înfeudat-o fascismului german.

Datorită luptei Armatei Sovietice, la 23 August patria noastră a fost eliberată de cotropitorii naziști și s-au creat condițiile pentru făurirea unei vieți noi, fericite, poporului muncitor.

Ziua de 23 August a însemnat o cotitură în istoria poporului nostru, în istoria patriei noastre. De atunci în limbajul curent al oamenilor muncii din țara noastră a început să se folosească cu deplin înțeles cuvintele „patria mea”, „țara mea”, „statul meu”

Sub conducerea partidului, clasa muncitoare aliată cu țărănimea muncitoare din țara noastră a dat lovitură după lovitură exploatatorilor, zdrobind puterea lor. În focul luptei împotriva exploatatorilor a fost făurit un stat nou, statul celor ce muncesc, Republica Populară Romînă.

★

Tineretul patriei noastre este mîndru de patria sa liberă, în care își construiește un viitor fericit de tradițiile de luptă ale poporului muncitor, el iubește natura și bogățiile patriei care astăzi slujesc oamenilor muncii, iubește limba poporului, folclorul nostru. În patria noastră, viața tinerilor — indiferent de naționalitatea căreia aparțin — s-a schimbat mult. Ei se bucură astăzi de drepturi și libertăți pe care nu le-a avut niciodată tineretul din Romînia. De aceea, tinerii fie că sînt romîni, maghiari, evrei etc., nutresc pentru patria noastră comună o dragoste fierbinte, conștientă.

Dragostea de patrie înseamnă mai mult ca orice, luptă însuflețită pentru construirea noii societăți, în care a dispărut exploatarea, în care toți cei ce muncesc se bucură deplin de roadele muncii lor. De aceea, în aceste zile, găsim tineretul din patria noastră avîntat în luptă pentru înflorirea patriei, pentru ridicarea nivelului de trai, material și cultural al poporului muncitor.

★

Marxism-leninismul ne învață că patriotismul socialist este un patriotism de tip superior, care a apărut în urma Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, pe baza victoriei orînduirii socialiste, a lichidării în U.R.S.S. a exploatării omului de către om, și a desființării asupririi naționale a unor popoare de către alte popoare. Patriotismul socialist este o puternică forță motrice a societății socialiste.

Patriotismul socialist, exprimînd dragostea fierbinte a maselor populare față de noua orînduire socială și de stat este un patriotism *activ, creator*.

P.C.U.S. a arătat că după cucerirea puterii, oamenii muncii trebuie să dea dovadă de fapte de eroism pe frontul muncii: „...fiecare muncitor, fiecare muncitoare, trebuie să facă minuni și mai mari decît ostașii roșii pe front”.

Atitudinea contemplativă față de patrie, admirația pasivă a frumuseților ei, asigurările verbale, abstracte și lipsite de conținut despre dragostea de patrie sînt străine patriotismului socialist.

P.C.U.S. a cultivat la tinerii sovietici trăsături minunate ale patriotismului socialist: hotărîrea de a fi gata să-și slujească cu abnegație patria, de a ști să subordoneze interesele personale celor ale societății sovietice, de a-și dărui în întregime forțele tinerești luptei pentru cucerirea viitorului luminos. Tinerii sovietici, în frunte cu comsomoliștii, au dat înalte pilde de patriotism. Încă din primii ani ai puterii sovietice și în perioada construcției socialiste, patriotismul tineretului și-a găsit expresia în eroismul în muncă, în patosul întrecerii socialiste pentru construirea vieții noi.

Puternica forță a patriotismului socialist s-a manifestat deosebit de viu în anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei, cînd tineretul sovietic s-a ridicat împreună cu întregul popor, pentru a apăra cu dîrzenie patria socialistă.

Plecarea în masă a comsomoliștilor în regiunile din răsăritul Uniunii Sovietice constituie un exemplu de muncă în slujba patriei, o pildă vie de înaltă conștiință comunistă

Tinerii din patria noastră, știind că nu mai muncesc pentru a spori bogățiile exploatatorilor, ci pentru bunăstarea și fericirea lor, a tuturor oamenilor muncii, muncesc cu un avînt nemaicunoscut, dovedesc capacitatea creatoare de care e capabil tineretul într-o țară liberă.

Pe tineri îi găsim în aceste zile printre cei ce luptă cu timpul, încadrați în întrecerea socialistă. Ultimul an al planului cincinal cere tineretului o muncă patriotică, însuflețită, plină de răspundere. Poporul nostru muncitor are nevoie de produse mai multe, mai bune. De aceea tineretul își încordează eforturile pentru sporirea producției și productivității muncii în fiecare sector de muncă. Lupta pentru creșterea productivității muncii și scăderea prețului de cost al produselor, un regim sever de economii, întărirea disciplinei socialiste a muncii — iată mijloace prin care tineretul muncitor participă la dezvoltarea economiei noastre naționale, la întărirea capacității de apărare și la înflorirea patriei noastre iubite.

Participarea cu toate forțele la traducerea în viață a hotărîrilor partidului și guvernului constituie o expresie puternică a patriotismului tineretului nostru.

Partidul și guvernul au arătat că în centrul atenției oamenilor muncii trebuie să stea lupta pentru sporirea producției agricole. Cei mai mulți dintre tineri au înțeles aceste lucruri. Așa se explică și munca pe care o desfășoară în satele patriei, pentru întărirea economico-organizatorică a gospodăriilor colective și întovărășirilor, pentru ridicarea producției agricole la hectar.

Mai există încă unii tineri care cred că a fi un bun patriot înseamnă a face doar fapte impresionante, ieșite din comun. Aceasta este o concepție greșită. Tinerii nu trebuie să uite că din lucrurile mici se făuresc mărețele construcții ale noii societăți. Patriotismul tineretului trebuie să se manifeste în orice împrejurare, în munca aparent măruntă, prin atitudinea creatoare în muncă, prin grija deosebită pentru păstrarea și dezvoltarea bunului obștesc.

Însușindu-și cu perseverență știința și tehnica înaintată, participînd la făurirea unei culturi noi, națională în formă, socialistă în conținut, tineretul nostru se formează ca un tineret înaintat, legat de poporul muncitor și de năzuințele lui, ca o nouă gardă a constructorilor vieții noi.

★

În patriotismul socialist, dragostea pentru patria muncitorilor și a țăranilor se îmbină în mod organic cu ura față de dușmanii ei. Dragostea pentru patrie este o dragoste năvalnică, pasionată, care ne dă forțe uriașe și ne îndeamnă la orice sacrificiu atunci cînd este vorba de apărarea patriei amenințată de dușmani.

Patriotul trebuie să aibă în permanență o atitudine de adevărat stăpîn al patriei, să manifeste o înaltă vigilență față de orice uneltiri ale dușmanului patriei, indiferent dacă aceste uneltiri vin din partea cercurilor agresive imperialiste, sau dinăuntru din partea unor elemente dușmănoase regimului democrat-popular.

Tineretul muncitor din patria noastră are ce apăra. Această idee stă la baza înaltului său patriotism, a urii față de dușmanii patriei, dușmanii poporului muncitor. Tinerii noștri știu să aprecieze faptul că în regimul de democrație populară le-au fost create condiții deosebite de viață și muncă; ei pot să se avînte cu curaj pe orice drum al științei și culturii să dorească să devină specialiști, fruntași în sectorul lor de activitate, ingineri, savanți, știind că acest lucru este pe deplin posibil.

Marele Lenin scria: *„Niciodată nu va fi învins acel popor ai cărui muncitori și țărani, în majoritatea lor, și-au dat seama, au simțit și au văzut că ei apără puterea lor, Puterea Sovietică — puterea oamenilor muncii, că ei apără acea cauză a cărei victorie le va asigura lor și copiilor lor posibilitatea de a se folosi de toate bunurile culturii, de toate creațiile muncii omenești”.*

Tineretul nostru trebuie să depună toate eforturile pentru întărirea capacității de apărare a patriei, pentru ca patria noastră să poată da la nevoie riposta cuvenită oricărei provocări agresive.

Patriotismul socialist cere tinerilor noștri din rîndurile Forțelor Armate ale R.P.R. să-și ridice în permanență pregătirea morală și de luptă, să fie ostași demni ai armatei noastre populare.

Organizațiile U.T.M. trebuie să ridice la un înalt nivel munca de educație comunistă a tinerilor. În conștiința tinerilor trebuie sădită puternic dragostea nețărmurită pentru patria noastră liberă, pentru poporul nostru muncitor.

O atenție deosebită trebuie acordată educării tinerilor de diferite naționalități în spiritul dragostei pentru R.P.R. — patria lor comună — în spiritul colaborării frățești pentru izbînda cauzei poporului muncitor.

Trebuie puternic întărit în rîndurile tineretului spiritul de vigilență și combativitate față de orice manifestare a ideologiei burgheze, față de orice încercare dușmănoasă de a strecura în conștiința tinerilor otrava naționalismului sau cosmopolitismului.

Poporul nostru muncitor și-a cucerit după lupte de secole, o patrie a sa. El va ști s-o apere cu dîrzenie, fiind însuflețit de un fierbinte patriotism, de dragoste pentru viața nouă ce înflorește pe meleagurile ei.

C. ROMAN

Cum se demască rolul agenţilor americani în agresiunea împotriva Legaţiei R.P.R. la Berna

BERNA 17 (Agerpres). — În după amiaza zilei de 17 februarie, Însărcinatul cu Afaceri al R.P.R. la Berna, E. Stöffel, însoţit de Şeful Protocolului Departamentului Politic al Elveţiei s-a deplasat la Institutul Medico-Legal al Universităţii din Berna, fiind conduşi de Directorul acestui Institut, cu scopul de a lua cunoştinţă de rezultatul examenului medico-legal făcut lui Aurel Şeţu, victima criminalilor fascişti care au atacat Legaţia R.P.R.

În Institut Însărcinatul cu Afaceri al R.P.R. a fost reţinut de un individ care a ieşit de după uşă şi care şi-a exprimat dorinţa de a-i comunica ceva personal.

Însărcinatul cu Afaceri al R.P.R. l-a întrebat ce doreşte. Acesta i-a spus următoarele:

„Ştii dumneata că la Bucureşti ai s-o păţeşti urît pentru această chestiune ce s-a întîmplat aici? Ce ai de gînd dumneata să faci faţă de ameninţarea care te pîndeşte?"

Indignat de obrăznicia acestui individ, Însărcinatul cu Afaceri al R.P.R. s-a adresat şefului Protocolului Departamentului Politic care se afla la doi paşi de el şi i-a relatat cele petrecute. Însărcinatul cu Afaceri al R.P.R. i-a comunicat Şefului Protocolului Departamentului Politic elveţian că asemenea insulte şi îndemnurile la trădarea patriei care se ascund în aceste insinuări faţă de un diplomat străin şi şef de misiune, constituie un fapt grav. Mai departe, Însărcinatul cu Afaceri al R.P.R. a declarat că numai calitatea lui de diplomat îl împiedică să dea acestui provocator neruşinat răspunsul pe care l-ar fi dat dacă ar fi fost un simplu cetăţean.

Însărcinatul cu Afaceri al R.P.R. a solicitat Şefului Protocolului să-l identifice pe individ. Şeful Protocolului l-a legitimat şi s-a stabilit că individul în chestiune este cetăţean american, cu numele de Gordon Feehan, că este reprezentantul postului de radio american ce se intitulează „Free Europe" („Europa Liberă").

Impertinenţa agentului american a provocat indignarea celor prezenţi. Şeful Protocolului şi Directorul Institutului Medico-Legal şi-au exprimat părerea de rău faţă de Însărcinatul cu Afaceri al R.P.R. cu privire la cele petrecute.

Comentariile sînt de prisos.

Fărădelegile fasciştilor în Elveţia

Un articol din ziarul „Pravda"

de L. TOLKUNOV

MOSCOVA 17 (Agerpres). — Ziarul „Pravda" publică sub semnătura lui L. Tolkunov următorul articol intitulat „Fărădelegile fasciştilor în Elveţia":

După cum s-a mai anunţat, în cursul nopţii de 14 spre 15 februarie o bandă de fascişti romîni şi alte elemente criminale, înarmate cu arme automate, cu topoare şi cuţite a pătruns în clădirea legaţiei R.P.R. la Berna. Huliganii fascişti au acţionat după toate regulile gangsterilor: au tras cu revolvere şi arme automate, băgînd groaza în întregul cartier, au pătruns cu forţa în clădirea legaţiei, au atacat cu bestialitate pe şoferul legaţiei, Aurel Şeţu şi l-au rănit mortal, s-au instalat apoi în clădirea ocupată de ei şi au început să facă aici pe stăpînii.

În decurs de două zile banditii s-au făcut de cap în clădirea legaţiei fără a fi pedepsiţi, ca şi cum aceasta nu s-ar fi petrecut în capitala unui stat civilizat din zilele noastre, ci într-un oraşel din Middle West-ul american de pe vremuri, din acelea pe care cu atîta plăcere le arată în filmele lor regizorii din Hollywood, care preamăresc banditismul şi asasinatele.

Se pun întrebările: unde a fost oare poliţia elveţiană? Unde au fost autorităţile elveţiene, care sînt datoare să apere integritatea reprezentanţelor diplomatice străine? Ele au asistat la toate acestea.

Da, autorităţile elveţiene au ştiut ce se întîmplă. Da, poliţia şi-a trimis detaşamentele la faţa locului. Ba mai mult, au fost trimise acolo şi unităţi militare cu tancuri, ca şi cum ar fi fost vorba nu de prinderea unui grup de asasini, ci de pregătiri în vederea unei mari bătălii. Poliţia şi armata au preferat însă să rămînă „în pragul" clădirii legaţiei şi să dea banditilor posibilitatea deplină să-şi facă de cap în decurs de două zile în clădirea legaţiei romîne.

Autorităţile voiau să creeze impresia că eliberarea clădirii legaţiei de grupul de bandiţi ar fi o sarcină extrem de grea, dacă nu chiar nerealizabilă. Între timp, bandiţii, după ce şi-au săvîrşit faptele lor murdare, s-au strecurat unul cîte unul prin cercul compact format de trupe şi poliţie...

Presa străină relatează că în aceste două zile guvernul elveţian a ţinut de trei ori şedinţe speciale, la care s-a discutat problema „situaţiei create". Aceste telegrame nu pun fără să vrei pe gînduri: care guvernul unei ţări suverane, care dispune de armată şi poliţie, nu e în stare să pună la punct un pumn de bandiţi fascişti care au ocupat clădirea unei misiuni diplomatice? Nu există oare alte motive datorită cărora autorităţile în mod deliberat nu întreprind măsuri energice împotriva banditilor fascişti?

Toată chestiunea după cum se vede, constă în faptul că acest atac criminal împotriva legaţiei Republicii Populare Romîne a fost conceput şi organizat de serviciul de spionaj american, care desfăşoară în Elveţia, încă din timpul celui de al doilea război mondial o activitate deosebit de intensă. Nu întîmplător Allan Dulles, actualul conducător al serviciului central de spionaj din S.U.A. şi-a instalat cartierul său general în anii celui de al doilea război mondial tocmai în această ţară.

Faptul că atacul asupra legaţiei romîne de la Berna a fost organizat de departamentul lui Allan Dulles este dovedit şi de legăturile strînse, îndeobşte cunoscute, dintre rămăşiţele lepădăturilor fasciste şi serviciul de spionaj american. Se ştie că nimeni altul decît acelaşi Allan Dulles întreţine un mare număr de tot felul de criminali fascişti, fugiţi de judecata popoarelor din ţările de democraţie populară. Pe aceştia, serviciul de spionaj american îi strecoară după o pregătire specială, în ţările de democraţie populară pentru activitate diversionistă şi spionaj.

De ce a avut nevoie serviciul american de spionaj de atacul banditesc împotriva Legaţiei Republicii Populare Romîne? Pentru a agrava şi mai mult situaţia în Europa cu ajutorul unor provocări grosolane de tip gangsteresc. Pentru a încuraja într-o serie de ţări la atacuri banditeşti asemănătoare şi alte provocări fasciste pe emigranţii reacţionari, care şi-au găsit adăpost sub aripa ocrotitoare a serviciului de spionaj american. (Nu întîmplător au remarcat ieri ziarele daneze că elemente fasciste pregătesc atacuri împotriva legaţiilor R.P.R. din Stockholm şi Copenhaga). Însfîrşit, pentru a pregăti, cu ajutorul unor falsuri ticluite grosolan, o nouă campanie propagandistică împotriva ţărilor lagărului democratic.

O deosebită răspundere pentru situaţia creată în legătură cu atacul banditesc împotriva Legaţiei romîne de la Berna revine guvernului elveţian. În primul rînd, el n-a făcut nimic pentru a preîntîmpina acest atac şi pentru a asigura imunitatea personală unor diplomaţi străini. În al doilea rînd, el n-a luat măsurile necesare pentru a restabili neîntîrziat integritatea diplomatică a Legaţiei romîne şi pentru a aresta elementele fasciste criminale.

Acţiunea fascistă grosolană de la Berna stîrneşte indignarea legitimă a tuturor oamenilor cinstiţi. Încercarea departamentului politic al Elveţiei de a justifica inacţiunea autorităţilor, pretextînd că „numai poliţia elveţiană are dreptul să hotărască caracterul măsurilor necesare pentru arestarea vinovaţilor", nu poate să convingă pe nimeni. Faptele sînt evidente şi aceste fapte sînt revoltătoare: în centrul capitalei elveţiene nişte bandiţi au pătruns în clădirea unei misiuni diplomatice străine, au comis un asasinat şi au ţinut clădirea ocupată timp de două zile, bucurîndu-se de deplină libertate de acţiune!

Potrivit ultimelor ştiri, 3 dintre bandiţii care au comis atacul împotriva Legaţiei romîne au fost transportaţi din legaţie cu o maşină a poliţiei. Ei aveau feţele acoperite. Unul dintre bandiţi a fost arestat în dimineaţa zilei de 15 februarie. Despre soarta celorlalţi bandiţi nu se ştie deocamdată nimic. Însărcinatul cu Afaceri al Romîniei în Elveţia, E. Stöffel şi funcţionarii legaţiei au luat din nou în primire clădirea legaţiei Republicii Populare Romîne de la Berna.

Opinia publică aşteaptă ca autorităţile elveţiene să tragă, fie şi cu întîrziere, toate concluziile necesare din evenimentele ruşinoase care s-au petrecut pe teritoriul capitalei Elveţiei şi să ia neîntîrziat măsurile necesare care să asigure integritatea Legaţiei Republicii Populare Romîne şi pedepsirea cuvenită a banditilor care au întrecut orice măsură.

Indignarea opiniei publice din întreaga Germanie

BERLIN 17 (Agerpres). — A.D.N. transmite: — Atacul fascist asupra legaţiei Republicii Populare Romîne din Berna a stîrnit cea mai mare indignare în rîndurile opiniei publice din întreaga Germanie. Ziarele informează pe larg opinia publică democrată asupra evenimentelor din Berna precum şi asupra notelor de protest ale guvernului romîn. În comentariile lor, numeroase ziare iau atitudine faţă de crimele fasciştilor. Astfel ziarul „Neues Deutschland", organul central al P.S.U.G. scrie: „Acest atac fascist fără precedent, care a dus la pierderea unei vieţi omeneşti şi la devastarea unei misiuni diplomatice constituie o violare a imunităţii legaţiei Republicii Populare Romîne din Berna şi o flagrantă încălcare a dreptului internaţional. El e menit, în mod evident, să ducă la o înăsprire a situaţiei internaţionale. Cei care stau îndărătul acestor acţiuni trebuie căutaţi în S.U.A., care cheltuiesc milioane de dolari pentru spioni şi pentru a pune la cale atacuri în ţările de democraţie populară şi în Uniunea Sovietică.

Crima banditilor fascişti a fost favorizată de pasivitatea autorităţilor elveţiene care nu au intervenit nici chiar atunci cînd asupra legaţiei s-au tras focuri înainte de pătrunderea fasciştilor. Poliţia elveţiană l-a transportat spre spital pe şoferul Aurel Şeţu abia în momentul cînd el se afla în comă. Pe drept cuvînt poporul romîn a cerut arestarea şi extrădarea tuturor criminalilor care pătrunseseră pe teritoriul legaţiei romîne. Nici un stat care vede în apărarea păcii sarcina sa principală nu poate tolera ca suveranitatea să fie călcată în picioare"

Ziarul de mare tiraj „B. Z. am Abend", constată că emigranţii fascişti au înscenat atacul lor după „modelul Chicago" şi scrie: „Abstracţie făcînd de obligaţiile lor internaţionale autorităţile elveţiene, fie şi numai din consideraţiuni de răspundere pentru siguranţa propriilor cetăţeni, ar fi trebuit să curme rapid şi energic activitatea banditilor. Dar aceasta nu s-a întîmplat, deşi guvernul romîn a cerut în repetate rînduri şi în mod insistent luarea de măsuri corespunzătoare.

Faptele arată că este vorba de un complot pus la cale de cercurile agresive care urmăresc să provoace o înăsprire a situaţiei internaţionale".

In Consiliul de Securitate

Cuvîntarea reprezentantului sovietic A. A. Sobolev

NEW YORK 17 (Agerpres). — TASS transmite:

Luînd cuvîntul la 14 februarie în cadrul şedinţei Consiliului de Securitate, reprezentantul Uniunii Sovietice, A. A. Sobolev, a declarat printre altele:

„Consiliul de Securitate a ascultat cuvîntările rostite de reprezentanţii unei serii de ţări. Toţi şi-au exprimat într-o formă sau alta nemulţumirea în legătură cu răspunsul guvernului Republicii Populare Chineze la invitaţia Consiliului de Securitate de a participa la discutarea punctului de pe ordinea de zi prezentat de delegaţia Noii Zeelande. Cu greu putem lua în serios aceste declaraţii de nemulţumire şi chiar de „dezamăgire", deoarece în realitate este problematic dacă vreunul din vorbitori aştepta un răspuns afirmativ din partea guvernului R. P. Chineze la invitaţia ce i s-a trimis; dealtfel nici nu putea fi aşteptat un asemenea răspuns. Acest lucru rezultă dintr-o ştire transmisă la 3 februarie de agenţia United Press. Răspunsul R. P. Chineze, se spune în ştire, „A fost dezamăgitor, dar n-a fost cu totul neaşteptat".

Într-adevăr în ce condiţii şi în ce scop a adoptat Consiliul de Securitate hotărîrea de a invita un reprezentant al R. P. Chineze?

După cum se ştie, la ultima şedinţă Consiliul de Securitate a inclus pe ordinea sa de zi două puncte: primul punct, prezentat de Noua Zeelandă — „Problema operaţiunilor militare în regiunea unor insule din apropierea litoralului Chinei" şi al doilea punct, prezentat de Uniunea Sovietică — „Cu privire la acţiunile agresive ale Statelor Unite ale Americii împotriva Republicii Populare Chineze în regiunea Taivanului şi a altor insule ale Chinei".

Majoritatea Consiliului de Securitate a hotărît să discute mai întîi propunerea Noii Zeelande, deşi era evident că această propunere nu ţine seama de întreaga complexitate a situaţiei în Extremul Orient.

Însemnătatea propunerii sovietice cu privire la neadmiterea operaţiunilor militare în regiunea Taivanului este îndreptată spre destinderea imediată a încordării periculoase care s-a creat în Extremul Orient şi care creşte din ce în ce mai mult datorită faptului că Statele Unite îşi continuă acţiunile agresive împotriva R. P. Chineze.

Militarii americani se laudă făţiş că au primit ordin să atace avioanele R. P. Chineze în orice loc, inclusiv deasupra teritoriului chinez şi chiar şi pe aerodromurile chineze sub pretextul aşa-zisei „urmăriri". Primejdia reală pentru pace a unor asemenea provocări a fost demonstrată la 9 februarie cînd un avion militar american a pătruns în spaţiul aerian al Chinei şi a fost doborît deasupra teritoriului chinez de apărarea antiaeriană a R. P. Chineze. Chiar şi preşedintele Eisenhower a fost nevoit să recunoască că avionul militar american se afla în mod ilegal deasupra teritoriului chinez. În acelaşi fel trebuie privit şi atacul unui grup de avioane americane de vînătoare împotriva unor avioane de patrulare ale Republicii Populare Democrate Coreene, deasupra teritoriului coreean la 5 februarie. Oare aceste cazuri nu dovedesc în modul cel mai convingător primejdia crescîndă a acţiunilor provocatoare împotriva R. P. Chineze, în care sînt implicate forţele militare aeriene şi militare maritime ale S.U.A.?

În aceste condiţii este greu să supraapreciem însemnătatea şi importanţa propunerii cuprinse în proiectul de rezoluţie al Uniunii Sovietice din 30 ianuarie, cu privire la neadmiterea operaţiunilor militare în regiunea Taivanului, indiferent din partea cui ar veni ele, propunere îndreptată spre asigurarea evacuării din insulele din această regiune a tuturor forţelor armate care nu sînt subordonate R. P. Chineze.

Acum este limpede pentru toată lumea că examinarea punctului prezentat de Noua Zeelandă de către Consiliul de Securitate nu poate da rezultate pozitive pentru înlăturarea primejdiei de război în Extremul Orient. Dar în virtutea Cartei O.N.U., Consiliul de Securitate are principala răspundere pentru menţinerea păcii şi securităţii internaţionale.

Se pune întrebarea legitimă: ce trebuie să întreprindă Consiliul de Securitate pentru a restabili pacea în regiunea Taivanului? Unii delegaţi au recomandat aci ca Consiliul de Securitate să adopte o atitudine de espectativă, adică pur şi simplu o atitudine de pasivitate. Nu putem fi de acord cu o asemenea recomandare.

După părerea noastră, Consiliul de Securitate trebuie să treacă imediat la examinarea problemei prezentate de delegaţia sovietică cu privire la acţiunile agresive ale Statelor Unite împotriva R.P. Chineze. Totodată, Consiliul de Securitate trebuie să invite R. P. Chineză să-şi ocupe locul legitim în Consiliul de Securitate, îndepărtînd în prealabil din Consiliu pe gomindanist, care ocupă în mod ilegal, prin încălcarea Cartei O.N.U. acest loc.

Trebuie să reamintesc Consiliului că îndată ce a fost ridicată în Consiliul de Securitate chestiunea acţiunilor agresive ale Statelor Unite împotriva R. P. Chineze, Uniunea Sovietică a propus ca reprezentantul clicii ciankaişiste să fie înlăturat din Consiliul de Securitate şi ca reprezentantul R. P. Chineze să participe la Consiliul de Securitate în calitate de reprezentant al Chinei. Tocmai de aceea în calitate de reprezentant al Uniunii Sovietice sprijin întrutotul propunerea justă a R. P. Chineze ca reprezentantul ciankaişist să fie înlăturat din Consiliul de Securitate, iar reprezentantul R. P. Chineze să-şi ocupe locul legitim.

Din considerentele expuse mai sus, delegaţia sovietică prezintă propunerea ca Consiliul de Securitate să adopte hotărîrea de a se trece la discutarea celui de al doilea punct de pe ordinea de zi — „Cu privire la acţiunile agresive ale Statelor Unite împotriva Republicii Populare Chineze în regiunea Taivanului şi a altor insule ale Chinei".

Scurte ştiri

● La Moscova, la Casa centrală de cultură a feroviarilor a avut loc o reuniune prietenească a lucrătorilor din transporturi romîni şi sovietici, consacrată „Zilei Ceferiştilor" care se sărbătoreşte în fiecare an în Romînia la 16 februarie.

● La 17 februarie a sosit la New Delhi primul ministru al Indiei, Nehru, care după ce a participat la conferinţa de la Londra a primilor miniştri ai Commonwealthului britanic s-a oprit la Paris şi la Cairo.

● În perioada octombrie 1953 — 1 februarie 1955, 20.239 membri ai sindicatelor vest-germane au vizitat diferite uzine din R.D. Germană.

● După o şedere de opt săptămîni în S.U.A., şahul Iranului, Mohammed Reza Pahlevi, a părăsit pe bordul unui vapor New Yorkul. Şahul va vizita Germania occidentală şi Anglia. După cum anunţă agenţia Reuter, cercurile diplomatice din Bagdad au declarat că în drum spre Iran şahul se va opri la Bagdad. Vizita sa în Irak va coincide cu sosirea în Irak a preşedintelui Turciei Bayar şi, posibil, a ministrului Afacerilor Externe al Angliei, Eden.

● Ziarul „Al Gumhuria" scrie, referindu-se la ştiri primite din surse diplomatice demne de încredere, că la 25 ianuarie „au avut loc tratative secrete între reprezentanţii Turciei, Iranului, Irakului şi Pakistanului cu privire la stabilirea unei legături între blocurile turco-irakian şi turco-pakistanez în vederea creării pe baza lor a unui bloc militar regional al celor patru state menţionate".

Popoarele lumii semnează Apelul de la Viena

PEKIN (Agerpres). — CHINA NOUĂ transmite: În decurs de două zile, 526.000 locuitori ai Pekinului au semnat Apelul Biroului Consiliului Mondial al Păcii, care cere distrugerea în toate ţările a stocurilor de arme atomice şi încetarea imediată a producţiei acestora.

Pe Apel îşi pun semnătura muncitorii, funcţionarii şi tineretul studios din capitală, ţăranii din satele din împrejurimi.

Semnînd Apelul, inginerul constructor Li Si-fu a declarat: „Construim în capitală un mare teatru — mîndria populaţiei din Pekin. Vom construi multe alte clădiri minunate. Nu vom permite clicii agresive americane să folosească arma atomică pentru ca să distrugă roadele muncii noastre".

La 14 şi 15 februarie Apelul către popoarele lumii a fost semnat de studenţii şi profesorii Universităţii Populare din China, Universităţii din Pekin şi al altor instituţii de învăţămînt superior.

★

BUDAPESTA 17 (Agerpres). — M.T.I. transmite: În toate oraşele şi satele Ungariei, se strîng semnături pe Apelul Biroului Consiliului Mondial al Păcii. Sînt organizate întîlniri pentru pace în cadrul cărora se aleg delegaţi la cel de al IV-lea Congres al Consiliului păcii din Ungaria care va avea loc la sfîrşitul lunii februarie.

Sandor Nagy, scriitor, laureat al Premiului Internaţional Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare" şi al premiului Kossuth, unul din delegaţii oraşului Szeged, a declarat în legătură cu aceasta că oamenii muncii din oraşul Szeged îşi manifestă voinţa lor de pace prin sporirea producţiei. Noi, a spus Sandor Nagy, înţelegem să întărim prin toate forţele patria noastră pentru a da riposta cuvenită aţîţătorilor la război. Cred că Congresul va constitui o puternică manifestare a forţei poporului ungar care-şi construieşte viaţa sa nouă şi va arăta totodată că întregul nostru popor luptă împotriva aţîţătorilor la război. Cred, a încheiat Sandor Nagy, că acest Congres va contribui în mare măsură la întărirea continuă a unităţii naţionale.

Grupul parlamentar al P.S.D.G. a hotărît să respingă acordurile de la Paris

BERLIN 17 (Agerpres). — A.D.N. transmite: Grupul parlamentar al partidului social-democrat din Germania a hotărît să respingă acordurile de la Paris în cadrul dezbaterilor din Bundestag.

La o şedinţă comună, conducerea P.S.D.G. şi grupul parlamentar al acestui partid s-au pronunţat în unanimitate pentru această hotărîre. La şedinţă s-a subliniat că acordurile de la Paris împiedică unificarea Germaniei şi impun grea povară financiară populaţiei din Germania occidentală.

Ajutorul acordat Iranului de Uniunea Sovietică

TEHERAN 17 (Agerpres). — TASS transmite:

După cum se anunţă, datorită slabei recolte a culturilor cerealiere în Azerbaidjanul iranian şi a dificultăţilor în privinţa alimentaţiei din ţară, guvernul iranian a adresat guvernului sovietic cererea de a livra Iranului 10.000 tone grîu.

Guvernul sovietic a satisfăcut această rugăminte. La 15 februarie, reprezentanţa comercială a U.R.S.S. din Iran a semnat cu Asociaţia iraniană pentru comerţul exterior un acord cu privire la vînzarea către Iran a 10.000 tone grîu care urmează să fie livrat în lunile februarie-martie 1955.

In ajutorul celor care fac informări politice în organizaţiile de bază U. T. M.

Solidari cu tineretul luptător din colonii!

Popoarele ţărilor coloniale şi dependente nu sînt singure în lupta lor. Ele au alături pe oamenii cinstiţi din întreaga lume. O dovadă concretă a sprijinului de care se bucură lupta popoarelor coloniale este şi organizarea în fiecare an la 21 februarie a ZILEI INTERNAŢIONALE DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COLONIALISMULUI ŞI DE SOLIDARITATE CU TINERETUL LUPTĂTOR DIN COLONII. Amploarea pe care a căpătat-o sărbătorirea acestei zile, acţiunile mereu mai numeroase organizate cu prilejul zilei de 21 februarie, atît în ţările coloniale şi dependente cît şi în restul lumii, sînt o dovadă că iniţiativa Federaţiei Mondiale a Tineretului Democrat (F.M.T.D.) şi a Uniunii Internaţionale a Studenţilor (U.I.S.) de a organiza o zi de solidaritate cu tineretul luptător din colonii, corespunde năzuinţelor tinerei generaţii din lumea întreagă.

Istoria acestei zile ne este cunoscută, fiind legată de cîteva din marile acţiuni ale tineretului din colonii.

...21 februarie 1946. În India are loc uriaşa grevă a marinarilor din flota militară împotriva jugului colonial englez. Greva este reprimată crunt, mulţi tineri indieni dîndu-şi viaţa pentru eliberarea patriei lor.

...21 februarie 1947. La Cairo, capitala Egiptului, străzile sînt parcurse de coloane nesfîrşite de tineri, în special studenţi, care înfruntînd gloanţele şi bastoanele de cauciuc ale poliţiei cer independenţă naţională pentru ţara lor, scuturarea jugului colonialiştilor britanici.

...1948. La Calcuta, unul dintre cele mai mari oraşe ale Indiei, are loc conferinţa tineretului din ţările Asiei de sud-est. Atunci, la propunerea a nenumăraţi delegaţi, F.M.T.D. şi U.I.S., hotărîră — ţinînd seama de cele două importante momente ale luptei anticolonialiste a tineretului — să proclame sărbătorirea în fiecare an a zilei de 21 februarie ca zi internaţională de luptă împotriva colonialismului şi de solidaritate cu tineretul luptător din colonii.

Sărbătorirea, an de an, a zilei de 21 februarie ne dă posibilitatea să facem un bilanţ al luptei popoarelor asuprite, să apreciem rezultatele obţinute ca şi perspectivele deschise de această luptă.

Acest bilanţ este net în favoarea forţelor democratice şi socialiste. Această apreciere este justificată de situaţia internaţională actuală, pe care dacă o comparăm în ansamblu cu cea dinainte de război, vedem ce schimbări importante s-au petrecut în ultimii 10-15 ani.

Este deajuns să ne referim la situaţia din Asia. Populaţia acestui continent este de aproximativ un miliard patru sute de milioane de oameni, ceea ce înseamnă mai mult de jumătate din populaţia globului pămîntesc. Pe acest imens teritoriu, ceva mai puţin de jumătate din populaţie trăieşte în ţări de democraţie populară, care au scuturat pentru totdeauna jugul capitalist. În Asia înfloresc marea Chină, R.P.D. Coreeană, R. P. Mongolă şi R. D. Vietnam. O viaţă fericită cunosc popoarele din republicile asiatice ale U.R.S.S. Dar nu este vorba numai de aceste schimbări. India, Indonezia şi Birmania au scuturat regimul colonial. În toate ţările Asiei se dezvoltă o largă mişcare pentru independenţă naţională. O dovadă a cresterii solidarităţii popoarelor asiatice, a influenţei crescînde pe care o au în viaţa internaţională, este şi convocarea în luna aprilie în oraşul Bandung din Indonezia a Conferinţei ţărilor Asiei şi Africii la care se presupune că vor participa pînă la 30 de ţări asiatice şi africane. Lupta popoarelor coloniale se dezvoltă şi în Africa în condiţii grele, dat fiind cruntul jug imperialist. Şi chiar în America de sud, în ţări considerate pînă nu de mult ca poziţii sigure ale imperialismului, se dezvoltă lupta împotriva înrobitorilor imperialişti.

Desigur că luptei mereu mai puternice a popoarelor coloniale, imperialismul îi răspunde prin înteţirea terorii şi prin noi manevre menite să pregătească războiul. *Astăzi imperialismul american este cel mai crunt duşman al popoarelor coloniale, reprezentantul tipic al opresorilor colonialişti.*

În încercarea de a menţine privilegiile colonialiste, de a lovi în mişcarea de eliberare naţională şi de a înteţi încordarea internaţională imperialiştii americani, sprijiniţi de cei englezi şi francezi, au încheiat alianţe agresive ca pactul Asiei de sud-est (S.E.A.T.O.), tratatele cu asemenea faliţi politici ca Li Sîn Man şi Cian Kai-şi şi oblăduiesc în acelaşi timp pe Bao Dai etc.

Toate acestea sînt făcute pentru a menţine ţările coloniale şi semicoloniale în stare de permanentă dependenţă, pentru a frîna dezvoltarea lor. Imperialiştii nu vor să ţină seama de schimbările istorice petrecute în situaţia mondială. Acest fapt este oglindit clar în politica agresivă a Statelor Unite ale Americii, Angliei, Franţei etc.

În Europa, puterile imperialiste se străduiesc să obţină ratificarea acordurilor de la Paris care deschid calea renaşterii wehrmachtului. În Asia, imperialiştii americani au înteţit în ultima vreme provocările împotriva R.P. Chineze, mai ales în regiunea Taivanului. În acelaşi timp, cercurile agresive încearcă să-şi bazeze politica lor falimentară pe calcule privind strategia atomică. Capetele înfierbîntate ale maniacilor războinici visează un măcel atomic.

Desigur că această nouă situaţie creată obligă ţările iubitoare de pace să ia măsuri pentru apărarea securităţii lor. Cele 12 state iubitoare de pace, în frunte cu Uniunea Sovietică, care numără împreună 900 de milioane de oameni, nu pot rămîne nepăsătoare faţă de manevrele imperialiste care tind la încordarea situaţiei internaţionale. Aşa cum a arătat V. M. Molotov au început consultările pentru încheierea unui tratat de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală între statele participante la Conferinţa de la Moscova, astfel, ca în cazul ratificării acordurilor de la Paris, ţările democratice să poată lua cu rapiditate măsurile impuse de creşterea pericolului de război.

Poporul nostru este vigilent. El urmăreşte cu atenţie zvîrcolirile imperialiştilor şi stă de strajă cuceririlor obţinute.

Politica lagărului păcii şi socialismului, în fruntea căruia se găseşte Uniunea Sovietică, este sprijinită de popoarele din întreaga lume, de o serie de state mari şi mici care văd în ea apărarea propriei lor suveranităţi, calea spre salvarea păcii. Exemplul ţărilor din lagărul păcii, care alungînd pe asupritorii străini şi autohtoni, au construit o viaţă nouă, exercită o uriaşă influenţă asupra popoarelor coloniale.

★

În această zi gîndurile ni se îndreaptă spre fraţii noştri din ţările coloniale. În cărţile de geografie noi am văzut scriindu-se despre bogăţiile imense pe care le posedă aceste ţări. 100 la sută din producţia de cauciuc, cobalt şi cositor, 95 la sută din cea de mangan şi 78 la sută din cea de lînă, a pieţei mondiale capitaliste este dată de ţările coloniale şi dependente. Numai ţările Orientului Apropiat şi Mijlociu deţin trei cincimi din producţia totală de petrol a lumii capitaliste. Dar oamenii care s-au născut şi trăiesc în ţări ale diamantului şi aurului, ale orezului şi nucii de cocos, ale bumbacului şi petrolului umblă înfometaţi şi goi. În cele mai multe dintre ţări oamenii nici nu îmbătrînesc căci durata medie a vieţii este de 25-27 de ani.

Se pot povesti fapte îngrozitoare care fac să se cutremure de mînie orice mamă care-şi strînge cu drag odorul la piept. În Africa franceză numai 25 la sută din copii mănîncă de 3 ori pe zi, 45 la sută numai odată pe zi, iar 15 la sută odată la două zile. Tot în Africa franceză 30-40 de copii dintr-o sută mor înainte de a împlini 2 ani.

Deveniţi bătrîni înainte de a împlini 20 de ani, tinerii din ţările coloniale nu cunosc bucuriile tinereţii. În Algeria, de pildă, 75 la sută din salariul pentru o zi reprezintă costul pîinii zilnice. Lefurilor de mizerie vine să li se adauge discriminarea rasială. Astfel că în multe colonii tinerii cunosc o triplă exploatare: ca muncitor, ca tînăr şi ca băştinaş. La Dakar, un muncitor negru primeşte doar a şaptea parte din salariul unui muncitor alb de aceeaşi calificare, cu toate că şi lefurile acestor muncitori sînt foarte reduse, iar în Camerun salariul unui băştinaş este mai mic de 30 de ori decît cel al unui alb.

Şi cum în colonii stăpînii de sclavi au nevoie de roboţi, nu de oameni instruiţi, analfabetismul este una din plăgile caracteristice. Iată cîteva cifre grăitoare: În Sudan 99,5 la sută din populaţie este analfabetă, în Irak 94 la sută, în Malaya 76 la sută, în Bolivia 75 la sută.

Jaful economic, exploatarea sîngeroasă a muncitorilor sînt împletite cu o cruntă teroare poliţienească. Popoarele din colonii sînt lipsite de drepturile elementare ale omului. În cele trei teritorii ale Africei engleze de est, locuite de 6 milioane de africani, figurează pe listele de votare doar... 444 persoane. Dar nu este vorba numai de lipsa dreptului de vot ci şi de teroarea exercitată de colonialişti căreia îi cad victimă zeci şi sute de oameni. Ziarele publică zilnic ştiri despre asasinatele colonialiştilor francezi împotriva patrioţilor din Algeria, Tunisia şi Maroc sau despre crimele înfăptuite în masă de colonialiştii englezi în Kenya. În Malaya 10 oameni dintr-o sută se află în închisoare. Cu toate acestea lupta popoarelor coloniale, a tineretului, cunoaşte un avînt mereu mai mare. În Iran, în ciuda terorii, tinerii, alături de întregul popor, continuă lupta pentru cîştigarea independenţei patriei lor, pentru a smulge bogăţiile imense ale subsolului iranian din mîinile acaparatorilor străini.

Dacă în Iran lupta tineretului este legată de problema petrolului, în Japonia ea este îndreptată împotriva maniacilor războiului atomic. În iunie 1954, la Tokio, marea întîlnire a tineretului pentru pace a reunit 2860 delegaţi de diferite convingeri politice, reprezentînd zeci de organizaţii. Au fost adoptate rezoluţii printre care cea mai importantă se referea la interzicerea fabricării şi întrebuinţării bombei atomice şi cu hidrogen.

Lupta împotriva aţîţătorilor la războiul atomic cunoaşte amploare şi în alte ţări coloniale şi dependente. În unele dintre aceste ţări a început uriaşa campanie pentru strîngerea de semnături pe istoricul Apel al sesiunii lărgite de la Viena a Biroului Consiliului Mondial al Păcii.

E interesant de arătat că nu numai tinerii din metropole sprijină lupta tineretului din ţările coloniale ci şi acesta este solidar cu acţiunile tineretului din metropole. Astfel, în unele localităţi din Algeria tinerii membri ai Uniunii Tineretului Democrat au semnat şi au cules semnături pe o petiţie împotriva acordurilor agresive de la Londra şi Paris.

Lupta tineretului din colonii aduce un aport important mişcării generale a popoarelor pentru apărarea păcii.

Tineretul din ţările coloniale îşi cunoaşte şi prietenii şi duşmanii. El judecă după fapte şi nu după vorbe. Tineretul ţărilor asuprite vede în F.M.T.D. şi U.I.S. singurele organizaţii internaţionale de tineret care sprijină cu putere lupta sa de eliberare naţională.

F.M.T.D. şi U.I.S. au organizat nenumărate campanii de sprijinire a luptei tineretului din colonii. În cadrul acestor acţiuni tineretul progresist din lumea întreagă îşi afirmă cu hotărîre solidaritatea sa cu lupta popoarelor din colonii.

Prin intermediul F.M.T.D. şi U.I.S. s-au trimis cărţi, aparate didactice, medicamente, alimente şi cărţi tinerilor din ţările coloniale şi dependente.

F.M.T.D. şi U.I.S. se ocupă în cadrul diferitelor reuniuni ale forurilor lor de conducere de situaţia tineretului din colonii sprijinindu-i eforturile în lupta pentru condiţii de viaţă mai bune, libertate şi pace. Aşa de pildă, în august 1954, sesiunea Consiliului F.M.T.D. de la Pekin a avut ca prim punct al ordinei de zi problema luptei tineretului din ţările coloniale şi slab dezvoltate pentru drepturile sale, independenţă naţională şi pace.

O contribuţie deosebită la întărirea solidarităţii tineretului în lupta împotriva opresorilor colonialişti, o aduc Festivalurile Mondiale ale Tineretului şi Studenţilor. Anul acesta în capitala R.P. Polone, Varşovia, unde va avea loc Festivalul, se vor organiza nenumărate acţiuni speciale pentru tinerii din colonii, programul fiind îmbogăţit faţă de anii precedenţi.

În cadrul acestor întîlniri, la Festivalurile Mondiale, la diferite congrese şi conferinţe, tinerii din ţările coloniale au ocazia să se întîlnească cu reprezentanţii tineretului din marea Uniune Sovietică, din China Populară şi din celelalte ţări de democraţie populară. Ei au astfel prilejul să înţeleagă şi mai bine simpatia de care se bucură lupta lor în aceste ţări a căror politică aduce o contribuţie deosebită la lupta mondială pentru pace, pentru respectarea drepturilor tuturor popoarelor.

Tineretul muncitor din patria noastră, educat de partid în spiritul internaţionalismului proletar, a frăţiei cu popoarele iubitoare de pace din toată lumea, este alături de lupta tineretului din colonii. Noi urmărim cu un deosebit interes acţiunile tinerilor din colonii; pe noi ne bucură fiecare victorie obţinută de tinerii care cu toate că se găsesc în ţări depărtate, îi simţim aproape de inimile noastre.

Viaţa noastră nouă pe care mulţi tineri din colonii au avut ocazia s-o cunoască cu proprii lor ochi în timpul Festivalului sau cu ocazia altor manifestaţii, constituie un îndemn în lupta lor pentru un trai fericit. „Ce bine ar fi să fie şi în Trinidad ca la voi". Această frază simplă nemeşteşugită, pe care a scris-o într-un carneţel Irma Hilaire din Trinidad, exprimă cum nu se poate mai bine simţămintele şi năzuinţele tinerilor care mai trăiesc încă sub robia colonialistă.

Cu ocazia zilei de 21 februarie să ne îndreptăm gîndurile spre fraţii noştri din colonii, să ne exprimăm solidaritatea cu lupta lor eroică.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel. 7.60.10, 7.61.00. Secţia scrisori Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".